

Far Away

Yazar Adı (nick): Dilek (thelake)

Fandom: Harry Potter (AU)

Çift: Harry/Pansy

Derece: NC-17 (17 yaş)

Kelime Sayısı: 13.120

Konu: Ünlü film yıldızı megastar Draco Malfoy ve lise aşkı Pansy Parkinson 18 yaşında büyük bir aşkla evlenmeyi kabul eden ve ülkenin gözdesi olan genç bir çifttir. Ancak evlilikleri birkaç zorlu yılın ardından sadece Draco'nun ününü destekleyen bir paravan halini alınca Pansy yaptığı anlaşmanın içinde boğulduğunu hissetmeye başlar. Bir film festivaline giderken kullandıkları jet beklenmedik bir şekilde arızalanıp unutulmuş ufacık bir kasabaya inmek zorunda kaldığında Pansy, hayatını ve evliliğini tekrar gözden geçirecek zamanı bulur.

Far Away

I.....	3
II.....	13
III.....	25
IV.....	36
V.....	42
VI.....	50
VII.....	58

I

"3... 2... 1—ve yayındayız."

"Evet sayın seyirciler, Malfoy çiftiyle kendi sıcak yuvalarında yaptığımız sohbet devam ediyor... Draco, bize biraz filmin çekim şartlarından bahseder misin? 7 ay boyunca kutuplarda kalmak nasıl bir duygu?"

Draco kutuplarda geçirdiği zamanın ne kadar zorlu, ama aslında ruhunu 'besleyen' bir deneyim olduğunu ve beni ne kadar özlediğini bininci kez anlatırken benim yapmam gereken tek şey ona özlemlerle bakıp avcumun içinde tutmaktan terleyen ellerini sevgiyle okşamam. Ne de olsa 7 aydır kutuplarda zorlu çekim şartlarında devasa bütçeli bir filmin başrol oyuncusuydu. Biricik karısından her saniye sevgi görmek onun hakkı.

Pansy Parkinson Malfoy; megastar Draco Malfoy'un 18 yaşında bir delikanlıyken evlendiği ilk aşkı, masal gibi bir evlilik, gerçek aşk, vesaire vesaire...

Şimdiye kadar bana sayısız kapı açan, ama son 5 senedir sırtımda bir kambur olmanın dışına çıkamayan soyadım bu hafta da magazin dergilerinin kapaklarında fosforlu harflerle parlayacak. Kimi iyi, kimi kötü, hatta bazıları öğrenecek derecede acımasız olan haberler basit bir kutuda toplanıp önüme koyulacak.

Kusursuz evliliğe giden 5 adım! Malfoy gelini açıklıyor!

Siz de Pansy'nin güzellik sırlarını öğrenin, kendi Draco'nuzu bulun!

Pansy ve Draco. Rüya çift bu senenin modasını sizin için VOGUE sayfalarına taşıyor...

İşin kötü yanı her gün yalanladığımız o acımasız haberlerin doğru olması.

Peri masalı gibi evlilikte karanlık sırlar...

Pansy Parkinson: *Bitirmek istiyorum*. Evliliğine mahkum bir kadının dramı...

Paylaşılamayan varlıklar, ateşli kavgalar ve doğmamış bebekler: Malfoy masalı bitiyor mu?

Malfoy masalı bitmiyor, çünkü bitemiyor. Çünkü bitmesi doğru değil. Çünkü hayranlarımız bizi bir arada görmek istiyor. Çünkü ülkedeki bütün genç kızlar benim gibi mutlu olmak istiyor, beyaz atlı prenslerine giden yolu göstermem için beni bekliyorlar.

Daha çok beklerler.

“Pansy?”

Muhabirin sesiyle gözlerimi Draco’dan ‘zorlukla’ alarak ona dönüyorum, muhabir de aşkımıza imrenen bakışlarla tanık olup sorusunu soruyor:

“Draco’nun yokluğu senin için zor muydu? Yapımcılar 7 ay boyunca görüşmenize izin vermediler. Gerçekten kocanın kutuplarda kaybolduğu hissine kapıldın mı?”

Saçmalık.

“İtiraf etmeliyim, bazı geceler nasıl olduğunu düşünmekten uyuyamadım...”

Evliliğimde mutsuz olabilirim, ama bu kocam kadar iyi rol yaptığım gerçeğini değiştirmiyor.

“Elbette Draco’nun film ekibiyle birlikte güvende olduğunu biliyordum, ama yine de... İnsan eşinden o kadar süre ayrı kalınca aklında olmadık şeyler dönmeye başlıyor.”

“Peki yine böyle bir proje olsa—”

“Asla!” diyerek gülüyorum, Draco da bana dönüp usulca dudaklarımı öpüyor ve saçlarımı kulaklarımın ardına alarak gözlerimin içine bakıyor. Beni özlediğini biliyorum. Benim dostluğumu, tanıdıklığımı, ama daha fazlası yok. Genç kızların bir defacık onlara bakması için çığlıklar attığı o buz mavisi bakışlarda gördüğüm aşk bana ait değil. Bir oyun, senaryo...

Programın yapımcıları bizim bu nadide anımızın arka fonuna hangi şarkıyı koyacaklarını düşünürken ben elimi Draco’nun göğsüne koyup artık istediğim her zaman yaşatabildiğim gözlerimle muhabire bakıyorum.

“İkimiz de ayrı kalmak istemiyoruz, ama bazen iş aşkın önüne geçiyor, ne yaparsınız...”

İnanın hiçbir şey yapamazsınız, çünkü şov ne olursa olsun devam etmeli.

"Pansy, sana bıraktığım mesajları aldın mı tatlım?"

Annem. Bu sabah telefonuma ısrarla bıraktığı sayısız mesajın kontrolünü yapıyor. Ya parası bitti, ya da canı seyahate gitmek istiyor.

"Aldım, ama dinlemeye fırsatım olmadı, önemli bir şey miydi?"

"Yok canım, sadece nasıl olduğunu merak ettim bebeğim..."

Annem benim nasıl olduğumu merak etmez, çünkü iyi olduğumu bilir. Var sayar... Her neyse...

"İyiyim. Babam nasıl?"

"Biraz canı sıkkın..."

"Hasta mı?"

"Ah, hayır, Tanrı korusun Pansy—canı sıkılıyor, boş kalmaktan. Bilirsin, kış gelince keyfi hemen kaçır."

Sıcak bir yere tatile gitmek istiyorlar. Açık açık söylemesi için daha uzun bir süre havadan sudan muhabbet etmemiz gerekecek, ama benim o kadar vaktim yok. Gece katılacağımız bir canlı yayın için hazırlanmam gerek.

"Miami dersem keyfi yerine gelir mi?" diye soruyorum, annem de teklifi iletmek için ahizeyi uzaklaştırıp babama sesleniyor. Eliyle kapatıyor olmalı, çünkü sadece birkaç kez Miami diye tekrarladığını duyabiliyorum, o da gittikçe sinirlendiği için sesini yükselttiğinden. Babam dinlemek istemiyorsa söylenen şeyi birkaç defadan önce anlamaz.

"Pansy, tatlım orada mısın?"

"Evet anne. Babam ne diyor?"

"Baban elbette çok memnun, ama Pansy—"

"Siz hiçbir şeyi düşünmeyin, ben bugün Hermione'ye söylerim, biletlerinizi ve otelinizi ayarlar. Başka bir şeye ihtiyaç var mı?"

Bundan sonrası annemin sevgi sözcükleriyle beni kilometrelerce öteden okşamaya çalışmasıyla geçiyor.

Annemi de babamı da çok seviyorum. Belki biraz duyarsız ve umursamazlar, ama huzuru koruyabilmek için bazı şeylere sırt dönmenin ne kadar gerekli olduğunu bilecek kadar uzun süre evli kalmışlar. İtiraz edemiyorum. Sırtlarını döndükleri şey ben olsam bile...

"Seni seviyoruz bebeğim, Draco'ya sevgilerimizi ilet! Filmin galasına davetiyelerimizi de aldığımı söyle, olur mu tatlım?"

"Ben de sizi seviyorum, görüşürüz anne."

Telefon kapanıyor ve ben tekrar yapayalnız kaldığımı hissediyorum. Oysaki biraz sonra odaya saç ve makyaj ekibi girecek. Ayrıca soyunma odasının dışında bizi görmeyi bekleyen oldukça kalabalık bir seyirci grubu var. Daha da iyisi Draco hemen yanımda oturuyor.

Ama ben yalnızım.

"Annem biletleri aldıklarını söyledi, teşekkür ediyor."

Draco okuduğu dergiden başını bile kaldırmaya ihtiyaç duymuyor. "Granger'a teşekkür etsinler, postaya o verdi."

Elbette. Asistanımız Hermione olmasa ne yapacağız bilmiyorum. Yakında ona o kadar muhtaç hala geleceğiz ki tuvalete girdiğimizde altımızı bile o silecek.

O zavallı kızın çektiklerini de küçümsemiyorum. Bir gün sevgi dolu olup ertesi gün evi savaş alanına çeviriyoruz ve Hermione hepsinin ortasında hem beni hem de Draco'yu memnun etmeye çalışıyor. Menajerlerin ve diğer patronların sürekli yakasında olması da cabası. Hermione Granger; Malfoy çiftinin dış dünyayla arasında duran bariyer. O bariyer bir gün yıkılırsa halimiz ne olur düşünmek bile istemiyorum.

"Evet, saç ve makyaj için ekip geldi..."

Hermione önderliğinde soyunma odasına bir sürü insan doluyor. Kuaförler saç kurutma makinelerini kullanmaktan korkmadıkları silahlarmış gibi hazırlayıp bellerine takarken makyözler boy boy fırçalarını eşsiz bir bıçak setiymişçesine tek hareketle masanın üzerinde açıp renk stratejisine başlıyorlar.

"Malfoy, ayaklar ve dergi."

Draco ayaklarını makyaj masasından indirip dergiyi de kıvrarak Hermione'ye uzatırken aynada göz göze geliyoruz. Gülümsüyor ve göz kırıp ufak bir öpücük yolluyor. Ben de aynısını ona iade ederken makyajım için yüzüme eğilen kız, kimsenin fark etmemesini umduğu sessiz bir iç çekişle fırçasını kaldırıyor. Hayranlardan biri yanibaşımızdaymış meğer.

"Lütfen gözlerinizi kapatın Bayan Malfoy..."

Gözlerimi kapatırken rahat bir nefes veriyorum. Saç ve makyaj benim için meditasyondan farksız. Hiçbir şey yapmadan yarı yatar pozisyonda oturuyorum ve etrafımdaki yabancıların beni güzelleştirmesini bekliyorum. Saçlarım fönleniyor, kirpiklerim kıvrılıp yanaklarım allıkla parlatılıyor ve bu sırada ben hiçbir şey görmüyorum. Draco'nun ne için kimi azarladığı ya da Hermione'nin telefonunun dakikada kaç defa çaldığı umrumda bile değil.

"Annene biletleri siz yayındayken yolladım, yarın sabah ellerinde olur. Miami, iki kişi, birinci sınıf..."

Hermione artık gözü kapalı yapabildiği ve onaya ihtiyaç duymadığı şeyleri yine de tekrarlıyorken benim için değil kendisi için yaptığının farkındayım. Gün içinde o kadar çok şeyle bir arada uğraşiyor ki gün sonunda biz onu dinlemesek bile o yine de anlatıyor.

Araba köşeyi dönüp evimize doğru giden uzun yola girdiğinde ben pencereyi hafifçe aralayıp buz kokan kış havasını içime çekiyorum.

"Terlisiniz, pencereyi kapat Pansy."

Hermione'ye elimi sallayıp yüzüme vuran havayı daha derinden kokluyorum. "Bir şey olmaz—"

"Ben gerçekten terliyim."

Draco'yla tartışacak havamda değilim. Pencereyi kapatıp tekrar önüme dönüyorum.

"Yarın hangi grupla gideceğimiz belli mi? Festival ekibinden bizi kimler karşılayacaktı?"

Hermione kadehindeki şampanyayı içerken diğer eliyle de notlarını karıştırıyor. "Karşılacakların isimleri diğer ajandamda sanırım, ama biz film ekibiyle gitmiyoruz. Draco kalabalık istemedi, jeti alıyoruz."

Avusturalya'ya uçtuğumuz 22 saat boyunca konuşabileceğim kişi seçeneği de böylece dramatik bir şekilde azalmış oluyor. Kokpite girmeyeceğime ve hostesin bize hizmet etmekten başka işi olmadığına göre ya Hermione'nin başını şişireceğim ya da Draco'nun tek kelimele cevaplarıyla yetineceğim.

Evliliğimizin ilk yıllarında yalnız kaldığımız zamanlardaki sessizliğin romantik olduğunu düşünürdük. Hani şu sevdiğiniz ve bütün benliğinizle güvendiğiniz insanla hiçbir şey konuşmadan oturmanın dayanılmaz hafifliği... İşte o sessizlik 10 sene sonra kulak tırmalayan bir vızıltıdan başka bir şey olmuyor. Ben fazla sessiz kalırsam Draco sıkıldığını düşünerek bana saçma sapan şeyler soruyor, aynı şekilde ben de ona. Sonunda ikimiz de birbirimizin saçmalıklarını beğenmediğimizde tartışıp her şeyi mahvediyoruz.

Araba durduğunda kapıyı açıp ayağımı dışarı atıyorum, ama akşam biz çıkarken nemli olan kaldırımlar şimdi buz tutmuş. Ayağımdaki sivri topuklarla nasıl yürüyeceğimi düşünürken Draco gelip ellerimden tutuyor ve beni arabadan çıkarıyor.

"Şimdi sen o topuklarla kayarsın da..."

Aylarca uzakta kalması yarımış olmalı. Beni gerçekten özlemiş gibi görünüyor, yoksa gecenin bu saatinde Draco'dan bu kadar sevgi dolu bir jest görmek için başımın ciddi bir şekilde belada olması gerekirdi.

"Ne yapacaksın?"

"Omuzlarıma tutun..."

Sorgulamadan omuzlarına ellerimi bastırıyorum ve Draco eğilip dizlerimin arkasından tuttuğu gibi beni kaldırıp kucağına alıyor. Bunu en son yaptığında ikimiz de 18 yaşındaydık, yeni evlenmiştik ve filmlerdeki aptal sahnelerle dalga geçerken ben kafamı gerçekten kapiya çarpmıştım.

"Bu sefer kapiya dikkat et Draco..."

Sevgili kocam yorgun bir kahkahayla yürürken Hermione koşturup evin kapısını bizim için açıyor. Eşiğe geldiğimizde Draco beni indirip eliyle içeriyi gösteriyor. "Risk almaya gerek yok."

18 yaşındaki Draco'nun böyle bir cümle kurması için ya bir uçurumun kenarında olması ya da kafasına bir silah dayalı olması gerekirdi. Ama Draco artık 18 yaşında değil ve saat zorla romantik olmak için fazla geç.

"Biraz hızlı hareket edin. Jet dediysek saati yok demedik—MALFOY! BANYODAN ÇIK ARTIK!"

Hermione çantamın içini karıştırıp her şeyi alıp almadığımı kontrol ederken ben de saçlarımı toplamak için lastik bir toka arıyorum, ama sanki yer yarılmış, bütün lastik tokalar içine girmiş. Durdukları yerde dolanan kabloların efsanesine kayıp lastik tokaların masalı da eklenmeli.

"Toka arıyorsan al..."

Hermione'nin bileğinden çıkarıp uzattığı lastiği alırken gülümsüyorum. "Yanında taşımadığın bir şey var mı?"

O da gülüyor ve şöyle bir düşündükten sonra cevaplıyor:

"Elektrikli testere—sonunda, Malfoy. Pansy, kocanı giydir, 10 dakika içinde arabanın içinde olacağız."

Draco odada kimin olduğuna aldırmadan beline sardığı havluyu çıkarıp yatağa atarken Hermione de onun çıplaklığına aldırmadan yatağın üzerindeki ufak bavulun birini kapıp odadan çıkıyor.

"Poponu göstermek için yalnız kalmayı bekleyebilirdin."

Draco aynada kendi yansımasına bakıp poposunu şöyle bir kasarak sırtıyor. "Granger'dan mı çekineceğim?"

"Komik değil."

Benim bile nereden çıktığını bilmediğim yersiz kıskançlıkla Draco'nun sırtışı siliniyor.

"Jeti almama kızılıyorsan açık açık söyle. Granger'ı kıskanmak ucuz bir bahane Pansy."

“Kimseyi kıskanmıyorum ve neyle uçtuğumuz umrumda değil. Elini çabuk tut, geç kalacağız.”

Draco kurulanmayı düşünmeden çamaşırını bacaklarından geçirirken ben çantamı alıp odadan çıkıyorum. Birbirimizi çıplak yakaladığımız her an sevişme refleksinin körelmesi fazla vakit almıyor. Aşağı yukarı beş sene ve o süreç içinde ayrı kalınan aylar yetti de arttı bile. Hele bir de buluştuktan sonra ayrı kalındığı için okkalı bir kavga ediliyorsa faturadan birkaç ay daha kesilebilir.

“Malfoy nerede?”

Hermione’yi geçip arabaya girerken elimle evi işaret ediyorum, ama Draco’nun çıkıp çıkmadığını pek umursamıyorum. Neyseki çok geçmeden kocam da gelip yanıma kuruluyor. Hermione de binip karşımıza oturduğunda arkasına eğilip şoföre olabildiğince süratli gitmesini söylüyor.

“Eşyalarınızın bir kısmını diğerlerinin uçağıyla yollatıyorum. Jeti hafif tutmak istiyorlar— Draco, saçların hala ıslak. Havanın ne kadar soğuk olduğundan haberin var mı?”

Draco elleriyle sarı saçlarını iyice yapıştırıp omuzlarını silerken ben onun şakağındaki ıslaklığı elimin tersiyle siliyorum. “Üşüyeceksin...”

Soğuk gökyüzü gibi gri bakan gözler bana dönüyor, ama fazla vakit kaybetmeden tekrar Hermione’ye baktığında ikisi festival sırasındaki ayrıntıları tartışmaya başlıyorlar, ben de çantamda getirdiğim kalın kitabımı çıkarıyorum. Saatte 50 sayfa okursam 22 saate rahat dayanır gibi duruyor, göreceğiz.

“Pansy, uyan—Pansy!”

Hermione’nin ani sesiyle gözlerimi açıyorum ve aynı anda uçak sertçe sarsılıyor. Şarabı biraz fazla kaçırmış olmalıyım, çünkü ne türbülansa girdiğimizi fark ettim ne de şimdi dikkatimi toplayabiliyorum.

“Ne oluyor?”

Soruma cevap olarak uçak biraz daha sallandığında Hermione hemen yanıma çöküp kemerini bağlıyor. "Pasifik'te fırtına var. Acil iniş yapmamız gerek, pilot elektrik aksamında hata olabilir diyor."

"Ne yani? Düşecek miyiz?!"

Hermione benim çoktan buz kesmiş ellerimi sımsıkı tutup başını iki yana sallıyor. "Bir şey olmayacak merak etme. Yakınlardaki bir adanın havaalanıyla irtibata geçtik, oraya iniyoruz, 20 dakika sürebilirmiş—"

Uçak sanki tonlarca metalden yapılmamış gibi sarsılınca oturduğum yerde dikleşerek elimi telaşla öndeki koltuğun yanından uzatıyorum. "Draco?"

Draco da oturduğu yerden elini uzatıp benimkini tutuyor. "Bir şey olmayacak hayatım, sakın ol, derin nefes al..."

Derin nefes almasına alıyorum, ama kahrolası uçak hala sallanmaya devam ediyor. Draco'dan da, kalabalıktan hoşlanmamasından da nefret ediyorum. En çok da bu minyatür uçaktan nefret ediyorum! Hepimiz öleceğiz!

"Pansy, bir şey olmayacak, söz. Ağlama, lütfen..."

Başımı sallayıp iyi olduğumu söylemek istiyorum, ama içtiğim şaraplar beni rahatlatmaktan öte daha beter iplerimi gevşetmiş, bütün yelkenlerim suya iniyor. Ben hıçkırıkça uçak sallanıyor, uçak sallandıkça ben daha çok ağlıyorum.

"NE ZAMAN İNECEK BU?!"

Hermione koltuğun arkasından çektiği kağıt mendilleri benim elime tutuştururken bir yandan da eğilip hostesin oturduğu yere bakıyor. "Yaklaştık mı?"

"5 dakika Bayan Granger, merak etmeyin."

Değil 5 dakika, koca bir ömürmüş gibi geçen zamanın ardından uçağın iniş takımları toprağa değdiğinde ben de rahat bir nefes alıp olduğum yere yığılıyorum. "Şükürler olsun Tanrım..."

Hermione nereden çıkarttığını bilmediğim ufak bir şişe suyun kapağını açıp bana uzatınca titreyen ellerimle önce onun ellerini tutuyorum, sonra da şişeyi alıyorum. Bir yudum alıp gözyaşlarıyla kaybettiğim suyu geri kazanırken uçak ortalık yerde duruyor.

“Neden durduk?”

Benim sorumu Hermione aynen hostese iletiyor, aldığımız cevap komik:

“Bu havalanında peron yok, burada duracağız. Bizi alacak bir araç olup olmadığını şimdi soracağım.”

Hermione iyi olacağını söyleyip dışarda kopan fırtınayı gösterirken ben de ancak etrafımdaki şeyleri görebilir hale geldiğimi fark ediyorum.

Oldukça virane bir havaalanı burası. Uzakta bir yerlerde kuleye benzer bir yapı var, ama çok da emin olamıyorum. Yerler çamur deryası ve havaalanı diye kapattıkları alanın etrafı göz alabildiğine yeşil düzlükle kaplı.

Bir süre daha uçağın içinde bekliyoruz ve tam çalışmayan motorların sessizliğine alışmış, öylesine dışarıyı izlerken hostes kokpitten çıkıyor. “Maalesef efendim, araçları arızalıymış, yürüyeceğiz.”

Hermione hoşnutsuz bir ses çıkarıyor, ama daha adını bile bilmediğimiz bu yerde anında ayağımıza gelecek lükslerin olmadığını farkındayız. Draco bizden önce çıkıyor ve şiddetle yağın yağmura aldırmadan kollarını açıp merdivenin ucundan bize dönüyor.

“Sıcak!”

Yarımküre değiştirmeyi seviyorum. Evde muhtemelen kar atıştırırken burada fırtınaya rağmen hava ılık. Giydiğim ince kazağın üzerime yapışacağını bile bile şemsiye beklemeden ben de merdivenlerden iniyorum ve Draco'nun koluna girerek başımı yağmura kaldırıyorum. Hala biraz önceki korkulu anlardan sonra içim titriyor, ama hepsi geçti. Bu bilmediğimiz yerde en azından ayağımız toprağa basarken güvendeyiz.

* * *

II

Ingrid Michaelson – Far Away

*Far away far away, I want to go far away.
To a new life on a new shore line.
Where the water is blue and the people are new.
To another island, in another life.*

“Motelin sahibi bizi almaya gelecekmiş. Bu havada taksi de çalışmazmış, otobüs de...”

Hermione telaşlı ve öfkeli, inatla hat almamakta ısrar eden telefonunu kurcalayarak dört dönüyorken ben kitabımdan bir sayfa daha çeviriyorum. Yerdeyim, sarsılan bir uçakta acı bir ölüme gitmiyorum, bavulum ayağımın altında ve açıkta değilim. Taksi ya da otobüs tarifeleri şu anda düşündüğüm en son şey.

Draco da benimle aynı fikirde olmalı, çünkü kitabımın üzerinden görebildiğim kadarıyla ufacık havaalanında dolaşıp oradan buradan broşür ve harita alıyor. “Nelly adasındaymışız.”

Hermione bildiğini homurdanarak telefonunu havaya kaldırıp etrafta dolaşmaya başlarken Draco ona bir bakış atıp sonra tekrar elindeki broşürden okumaya devam ediyor.

“20.000 küsür nüfusu var. Sırf çok turist aldığı için havaalanı yapmışlar, ama daha turistlerin gelmesine altı ay kadar varmış, kıytırık sezona denk geldik.”

Gülüyorum. “Orada da öyle mi yazıyor?”

Draco çılgınlar gibi bir o yana bir bu yana giden Hermione’yi geçip yanıma oturuyor. “Ben de kendi yorumumu katıyorum, daha eğlenceli oluyor—bak, kalacağımız motelin fotoğrafı.”

Birkaç küçük evin arasında duran genişçe binaya bakıyorum. Fotoğraf kışın çekilmiş. Her yer karla kaplı. Evler masallardaki kulübelere, motel de tahta kupalarda şarapların içildiği eski zaman hanlarına benziyor. Önünden inekleriyle geçen bir çobanı bile var.

“Turistler kışın mı geliyorlarmış?”

“Öyle yazıyor. Yakınlarda kayak merkezi falan var heralde—”

“Kayak merkezi değil, buz balıkçılığı yapıyorlar.”

Tanımadığımız sesle ikimiz de başımızı kaldırıp yanımızda dikilen adam bakıyoruz. Uzun boylu, sıçan gibi ıslak siyah saçlı ve güleryüzlü bir adam.

“Motelin sahibiyim, Harry Potter. Bu kadar mısınız?”

Hermione’yi göstermek için dönüyorum, ama o çoktan ortalıktan kaybolmuş. Ben bir an telaşa kapılacak gibi oluyorum, ama hemen sonra Hermione elinde telefon, bir yerden zıplayarak ortaya çıkıyor ve benim tüm şaşkınlığımla birlikte küfürü basıyor.

“Sıçtığımın telefonu buradan da çekmiyor!”

“Granger, terbiyemizi takınalım.”

Draco’nun alaycı tembihiyle Hermione yanımızdaki yabancının farkına varıyor ve hemen telefonu cebine sokuşturup koşturuyor. “Afedersiniz, motel sahibisiniz, değil mi?”

“Evet. Harry Potter.”

“Hermione Granger, Bay Malfoy’un asistanıyım.”

“Bay Malfoy sizsiniz herhalde...”

Draco uzun zamandır ilk defa kimliğiyle ilgili bir soruyla karşı karşıya kalmış, şaşkınlıkla başını sallıyor. Harry başını sallayıp dikkatini bavullara verirken onun sakinliğinin aksine ben hayretler içindeyim. Malfoy adının bu adamın üzerinde zerre kadar etkisi yok. Hermione de şaşırmış olacak ki bize bakıp kaşlarını çatıyor.

Biz ünümüzün bu sınırlara ulaşip ulaşmadığını anlamaya çalışırken Harry bavullardan birkaçını üst üste koymuş, tekerleksiz bir tanesini de omzuna asarak bize bakıyor.

“Diğerlerini de siz alırsınız. Araba arka kapının önünde, beni takip edin...”

Hermione bize almamız gereken bavulları işaret edip kendisi de bir tane kaparken ben Draco’ya yanaşıp fısıldıyorum. “Adam bizi tanımıyor.”

Draco da sırtarak başını sallıyor. “Garip...”

“Hem de nasıl,” diyerek bavulumun kolunu çekiştirip Nelly adasındaki tek motelin sahibi olan Harry Potter’ın peşine takılıyorum.

“Odanız burası...”

Harry Potter kapıyı açıp çekildiğinde Draco ve ben kapının iki yanından kutu gibi odaya bakıyoruz. O sırada Potter'ın arkasındaki Hermione bavulu bırakıp odaya giriyor ve kollarını açıp genişliğin ne kadar vahim derecede kısıtlı olduğunu kanıtlıyor.

"Burada iki kişi kalamaz. Bir oda daha açabilir miyiz Bay Potter?"

Potter koridorda bir sağ, bir de solu işaret ediyor. "Bütün odalar sizin, hangisinde istiyorsanız onda kalın. Parasını verdiğiniz sürece bana fark etmez."

Hermione işte buna memnun olmuş, odadan çıkıp bana işaret ediyor. "Sen buradasın Pansy. Draco, sen de bitişikte—ben de senin yanındakinde kalayım. Evet, güzel..."

Hermione ve Draco uzaklaşırken ben dönüp ne kadar süre kalacağımı bilmediğim odaya bakıyorum. Bir tane bir buçuk kişilik yatak, çok eski model bir gardrop, renkli ama aşınmış bir kilim ve bir de boy aynası dışında odada hiçbir şey yok. Dört duvarının birindeki pencere açık, dışardaki yağmurun ve taze çimenin kokusu içeri doluyor.

Temiz havayı içime çekerek yatağa oturuyorum. Hala ıslak olduğumu üzerimdeki merserize kazağın kolları gıcırdağında fark ediyorum. Kapıyı kapatıp bavulu yatakta gardrobun arasındaki boşluğa yatırıyorum. İçinde ne olduğunu bilmeden fermuarı açtığımda gece elbiselerini ve renklerine göre etiketlenilmiş ayakkabı kutularını görünce bütün neşem kaçıyor.

"Hermione! Hermione, yanlış bavul!"

Hermione birazdan odanın kapısını açıp içeri dalmaya teşebbüs ediyor, ama kapı bavula çarpınca ancak kafasını sokabiliyor. "Nasıl yanlış bavul?"

"Bunda sadece gece kıyafetleri var, bir de ayakkabılar."

"Şans. Benimkilerden ödünç alırsın. Size layık değil Bayan Malfoy ama..."

Gülerek ayakkabı kutularından birinin kapağını ona atıyorum. "Çok konuşma da şu bavulu yatağın altına itmeme yardım et. Odada yürüyecek yer kalmadı."

"KAÇ HAFTA!?"

Draco aldığı habere karşılık öfkeyle haykırınca ben yüzümü buruşturuyorum, ama Hermione'nin kılı bile kıpırdamıyor.

"Fırtına mevsimiymiş, iki haftadan önce uçak kaldırmamıza izin yok Malfoy."

"PİLOT ROTA BELİRLERKEN BİLMİYOR MUYMUŞ?!"

Hermione bu konuda yorum yapmayacak kadar tecrübeli ve zeki, sessizce beklerken ben de motelin verandasına ayaklarımı uzatarak kitabımı bıraktığım yerden alıyorum. "O kadar kötü değil Draco—"

"O kadar kötü değil!? İkiniz de güneye inince kafayı yemişsiniz! Filmin başrol oyuncusu olmadan festival bitecek!"

Festivali ancak Draco bahsedince hatırlamam neyi gösteriyor?

"Sensiz de başarabilirler, merak etme."

"Grant ortalığı birbirine katacak!"

Grant Terry. Baş menajer. Ortalığı birbirine katmak yerine burada geçireceğimiz iki haftayı bir biyografiye dönüştürecek yazar aramakla meşgul olduğuna eminim. Kutuplarda geçen 7 ayın üzerine bir de tropik adada mahsur kalmak New York Times'ın en çok satanlar listesine VIP bilet olacak.

Birkaç sene önce olsaydı ben de şu anda bu adada tıklı kaldığımız için telaş ediyor olabilirdim, ama artık değil. Kimsenin bizi tanımadığı ve muhtemelen yolunu bile bilmediği bir yerdeyiz ve biraz ilerden inekler geçiyor.

Draco hala buradan daha erken çıkıp çıkamayacağımız konusunda Hermione'ye mızırdanırken ben onları bırakıp ineklerin peşinden gidiyorum. Tezek kokusu bana en son 15 yaşındayken gittiğim çiftliği hatırlatıyor. Büyükanmem ölmeden önce onu en son orada görmüştüm.

Dalgınlıkla elimi boynuma götürüp ince zincirin orada olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra da tişörtümün içinden çekip çıkararak ucundaki ufak kelebeğe bakıyorum. Büyükanmem öldükten sonra eşyaları paylaşılırken annem takılarının arasında bu kolyeyi buldu. Kırmızı bir kesenin içinde *Pansy'nin 16. yaşgünü için* yazan bir notla duruyordu. O günden beri mecbur olmadıkça bu kolyeyi hiç çıkarmadım.

İnekler yüksek sesle mööleyip ağır aksak yürümeye devam ederken ben de onların arkasından nereye gideceğimi bilmeden yürüyorum. Hermione'nin orada olmadığını fark etmesi ne kadar vakit alacak merak ediyorum. Yanımda ne bir telefon ne de çağrı aleti var. Tam anlamıyla kaybolmuş durumdayım, ama hiç sorun değil.

Yağmur çoktan dinmiş, güneş bulutların arasından yüzünü gösterirken ben de açan gün gibi yenilenmiş hissederek ineklerin arkasından gidiyorum...

Rascal Flatts – Mayberry

*Now I can't fly
But I've got two feet
To get me high up here
Above the noise and city streets
My worries disappear*

İnekleri takip edip evlerin daha seyrek olduğu bir düzlüğe çıktığımda beni taze ekmeğin kokusu karşılıyor. Çayırın ortasında kadınlar toplanmış, kimi hamur açıyor, kimisi de hazır hamurları davula benzeyen bir şeyin üzerine serip pişiriyor. Hepsinin üzerinde parlak renkli elbiseler var, saçları kalın örgülerle toplanmış, bellerine kadar uzanıyor.

Çoban, inekleri onların uzağından geçirip olatmaya götürürken ben de kadınların yanına yanaşıyorum. "Merhaba..."

Kadınlar dönüp bana bakıyor, ama benim varlığımı idrak etmeleri biraz vakit alıyor. Yılın bu zamanı burada yabancı görmeye alışkın olmadıkları belli. Çocuklar bile koştururken bana iki defa bakıp sonra oyunlarına dönüyorlar.

"O davul gibi olan şey nedir?" diye soruyorum.

Hamur açan kadınlardan biri gülümseyerek cevaplıyor:

"Tandır. Daha önce hiç görmedin mi yoksa kızım?"

Görmediğimi söyleyince tandır dedikleri sıcak davulun yanındaki kadın biraz öteye çekilip bana yer açıyor. "Otur da göstereyim. Buradan değilsin, birilerinin akrabası mısın?"

"Turistim..."

"Belli belli... Bak, hamuru böyle alıp güzelce üzerine yayacaksın ki her yanı eşit pişsin. Bu tandırı eskiden buradakiler de bilmezmiş. Biz aslen Balkan'lıyız, büyük dedem ilk tandırı getirip çayıra koyduğunda millet ne olduğunu şaşırmış."

Kadınlar keyifle gülerek geçmiş zamanları yad ediyorken ben hiç sesimi çıkarmadan onların tatlı sohbetlerini dinliyorum. Tandırdaki ince ekmeklerden biri olunca pişiren kadın sığağa hiç aldırmadan ekmeği alıyor ve içine bir sürü yeşillikle karıştırdığı peyniri koyup bir güzel sararak bana uzatıyor.

“Tadına bakasın. Hoşuna gitmezse söyle.”

Ekmekle peynirin kokusu o kadar güzel ki ağzım sulanarak kocaman bir lokma ısırıyorum. Yeni pişmiş taze hamur ve kimbilir hangi dallardan kopmuş mis kokulu yeşillik, bir ton para ödeyip yediğimiz bütün o yemeklerden daha lezzetli geliyor.

“Çok güzel,” diyorum ama ağzım o kadar dolu ki etrafa parçalar saçılınca ben utanıyorum, tandır başındaki kadınlarsa halime gülüyorlar. Haklılar. Daha ilk lokmam bitmeden ikincisini ısıırken ben de onlarla birlikte gülüyorum.

“Öyle sıkmayacaksın, hayvanın canı yanar—bak, bana bak bana!”

Yanımda oturan oğlan en fazla 10 yaşında, ama elleri o kadar alışkın ki yanında oturduğu ineğin memelerini hızla sıkıp bırakıyor ve altındaki kovaya sütü dolduruyor. Ben de ellerimi onun gibi tutmaya çalışarak kendi ineğimin memesini çekiştiriyorum, ama benimkinden hem tek bir damla süt çıkmıyor hem de inek rahatsız olmuş, acı acı möölüyor.

“Olmuyor galiba,” diyerek ellerimi hayvanın nazik yerlerinden çekip hafifçe karnını okşuyorum. Etraf aslında leş gibi kokuyor, ama şikayet etmiyorum.

“Beceremezsen tabii olmaz. Elini ver bak göstereyim hemen.”

Ellerimi kaldırıp çocuğun ufak ellerine bırakıyorum, o benim parmaklarımı alıp şekillendiriyor sonra da kendisi sıkarmış gibi gösteriyor. “Tepeden aşağı, tepeden aşağı—bak, geldi geldi süt geldi!”

Gerçekten de süt gelmeye başlayınca ben de heyecanla gülüyorum. İnek bizim sevincimize anlam veremediğini başını çevirip bakınca ben ellerimin şeklini değiştirmemeye dikkat ederek sağmaya devam ediyorum.

Daha bu sabah film festivali için özel bir jetle yola çıkan ben şimdi inek sağıyorum, hem de gerçekten sağıyorum—

“Harry! Bak Turist’e inek sağdırdık!”

Yanımdaki boş kalmış tabureye motelin sahibi Potter çökünce ineğin memelerini bırakmadan ona bakıyorum. “Hermione mi yolladı?”

Başını sallıyor. “İneklerin peşinden gittiğini görmüş, sonra bir dönmüş ki yoksun. Daha çok bağırdığı için bu kadarını anlayabildim.”

“Sen beni nasıl buldun?”

“Kasabanın yarısıyla çoktan tanışmışsın zaten. Tarif edince nerede olduğunu söylediler. Burada herkes birbirini tanır, tek yabancı olan sizsiniz—tamam yeter, canını yakacaksın. Biraz bekle...”

Ellerimi çekmeden bekliyorum, ama suratımı ineğin karnına gömmek için garip bir şekilde eğik durmam gerekiyor. Sırtım sızlamaya başlayıp Potter sesini çıkarmayınca dönüp ben ona bakıyorum. “Devam edeyim mi?”

“Etme, seni geri götürmem lazım. Arkadaşın kalp krizi geçirecek.”

Hermione’nin hatrına ineği bırakıp karnını okşayarak kalkıyorum. “Sonra görüşürüz İnek.”

İnek kara gözlerini kırparak bana bakarken Potter ahırın dışını işaret ediyor. “Araba ilerde... Arkadaşın hep öyle telaşlı mıdır?”

“Çoğu zaman.”

“Nesiniz siz, ünlü falan mı?”

En azından o kadarını anlayacak kadar gözlemci bir adam.

“Sayılır,” diyerek kıvırtıyorum, ama Hermione’nin geçirdiği sinir buharınının seviyesini bilmediğim için inandırıcı olup olmadığımdan emin değilim.

Arabaya atlayıp geldiğim yolları süratle geri dönerken ekmek pişiren kadınlar toplanmış, eve giderken beni görünce el sallıyorlar. Ben de aynı şevkle geri el sallayınca Potter gülüyor. “Hemen arkadaş edinmişsin...”

“Bana tandırda nasıl ekmek yapılır onu öğrettiler. Ayrıca mümkünse dönmeden önce peynirinizden alacağım. Burada market var mı?”

“Var ama bugün kapalıdır. Ben söylerim gitmeden önce ayarlarlar. Daha iki haftanız var.”

Başımı sallıyorum. Gerçekten de daha burada geçireceğim upuzun bir iki hafta var. Draco ne kadar hoşlanmadıysa ben de o kadar heyecanlıyım.

"Bay Potter—"

"Harry. Bay Potter babamdı."

"Harry, turist olmadığı zaman motelden nasıl para kazanıyorsun?"

"Yerliler bardan çıkmaz. Odadan çok içkiden kazanıyorum. Ama buralara yatırım falan yapmak istersen unut derim. Tanımadıklarına yüz vermezler."

Herhangi bir şey için yatırım yapmak aklımdan geçen en son şey. Mümkün olsa elimdeki bütün parayı isteyen birilerine dağıtıp bir süre fakir olmak istiyorum. Belki böyle ufak bir kasabaya taşınıp bir dükkan açarım. El yapımı takılar...

Ben hayallerime gülümserken araba motelin önünde duruyor. Biz daha kapıları açmadan Hermione dışarı fırlıyor. "NEREDESİN SEN!? MERAKTAN ÖLDÜM—ÖL.DÜM. Sağolun Bay Potter."

Harry bizim telaşlı asistanın ateşinden korkmuş olacak ki az önce bana yaptığı gibi adını düzeltmeye yeltenmeden başını sallayıp uzaklaşıyor.

Hermione uzaktan uzaktan benim tek parça olup olmadığımı kontrol ederken aldığı kokuyla burnunun üstünü buruşturuyor. "Neredeydin sen? Kaka gibi kokuyorsun."

"Tezek."

"Aynı şey. Hayvan kakası."

"İnek sağdım, harikaydı."

Suya değdirmediğim ve artık kararmış ellerimle Hermione'nin yanağını sıkmak için uzandığımda o ani bir manevrayla geri çekilip benim mikroplarımdan kurtuluyor. "Banyoya antibakteriyel sabun koydum, onu kullanın."

Carrie Underwood – I Told You So

*If I got down on my knees and told you I was yours forever
Would you get down on yours too and take my hand
Would we get that old time feeling
Would we laugh and talk for hours
The way we did when our love first began*

Kasabaya gece çöktüğünde sıcak da karanlıkla birlikte tam gaz geri gelmiş gibi. Yatana kadar iki defa duş almama rağmen yine de ter içindeyim. Yataktan kalkıp açık pencerenin önüne gidiyorum. Şans eseri biraz rüzgar eserse belki serinlerim, ama tek bir dal bile kıpırdamıyor.

Motelin önünden geçen dar sokağı aydınlatan tek bir sokak lambası var. Yolun karşısında doğrudan odaların pencerelerine vuruyor. Onun ışığıyla etrafıma bakıp terliklerimin—Hermione'nin terliklerinin—nerede olduğuna bakıyorum. Biri gardrobun önünde, diğeri de eşinden ayrı kalmış, yatağın altından bana bakıyor. İkisini de ayağıma geçirip yine Herm'in olan geceliğimle odadan çıkıyorum.

Koridorda hiç ışık yok. Kapımı aralık bırakıp biraz da el yordamıyla Draco'nun kapısına ulaşıyorum. Kapılarda kilit olmadığı için kolu çevirip sessiz olmaya çalışarak içeri giriyorum, ama yerdeki gevşek döşemeler gıcırdayarak beni ele veriyor.

Draco bütün örtüleri yere atmış, yarıçıplak yattığı yatakta başını kaldırıp irkilerek bana bakıyor. "Pansy?"

Kapıyı kapatıp geceliğimin eteklerinden tutarak üzerimden sıyrıyorum ve tamamen çıplak halde Draco'nun yanına gidip yatağa kıvrılıyorum. "Ben geldim..."

Hafifçe duvara doğru kayarak bana yer açıyor. Yatak rahatsız edici bir şekilde sıcak ve çarşaf terden nemli. Hiçbirine aldırmadan uzanıp kocamın dudaklarını öpüyorum, o da bana karşılık veriyor. Bir süre sadece öpüşüyoruz. Ne kadar zaman geçse de bunu iyi yaptığımız bir gerçek.

Draco'nun işin nereye gideceğini anlaması vakit almıyor, beni belimden kavrayıp üzerime çıkıyor. Öpüşmeyi bırakıp birbirimize baktığımızda hala nemli olan saçları öbekler halinde yüzünün kenarından düşüyor ve hafifçe gülümsediğinde ona neden aşık olduğumu tekrar hatırlar gibi oluyorum.

"Çok sıcak, emin misin?" diye soruyor ve ben de cevap olarak bacaklarımı onunkilere dolayıp aramızdan akıp giden sıcaklığı içime çekiyorum.

"Karını özlemedin mi?"

"Karım bugün beni bırakıp ortalıktan kayboldu."

Ellerime sarı saçları geri iterken hafifçe gülüyorum. "Dolaşıyordum. Sen de uçak için söylemeyi bırakabilseydin benimle gelirdin."

Gülüşü soluyor ve üzerimden çekilip tekrar yatağa uzanıyor. "Hala burada iki hafta kalacağımıza inanamıyorum."

Havamı bozmakta üzerine yok, ama bu sefer kararlıyım. Fazla oksijen mi yoksa bütün her yanıımı ince bir tabaka halinde saran sıcak mı yapıyor bilmiyorum, ama Draco'yla sevişmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Bu sefer ben bacaklarımı açıp onun üzerine oturduğumda dikkati yine bana dönüyor. "Sen mutlu gibisin..."

"Konuşmayı bırakıp asıl önemli olan meseleye gelir misin Draco? Lütfen..."

Ricamı öne eğilip elimi onun belinden içeri sokarak kuvvetlendiriyorum. Parmaklarım onun yarı-sertliğini kavrayıp sıktığında Draco zevkle sıcak bir nefes veriyor. "Pansy... Çok sıcak—ve yatak—ah... küçük. Yatak küçük—"

"Şşş..."

Altımdaki adam avcumun içinde sertleşerek uyanırken ikimiz de terliyoruz. Draco bir kez daha inleyip kalçasını kaldırınca elimi tutup durduruyor ve dönüp yine beni altına alıyor.

"Prezervatif getirmedim," diyerek yine anın büyüsünü bozmaya yeltense de ben aldırmadan dudaklarına uzandığımda inleyerek kendini bana bastırıyor. "Pansy, ciddiğim, bir şey olursa—"

"Evli değil miyiz? Çocuğumuz olması doğal Draco."

"Pansy..."

Adımı söyleyişinde o kadar büyük bir soru var ki yapabildiğim tek şey geri çekilip ona bakmak.

"Pansy, benden çocuk yapmak istemiyorsun. Bir anlık ateşle yaparsak bana kızacaksın—"

"Ben senden çocuk yapmak istemiyorum. *Seninle* çocuk yapmak istiyorum Draco. Hala aradaki farkı bilmiyorsun."

Bu zaten her dakika taşmayı bekleyen bardağın son damlası oluyor ve Draco üzerimden çekilip yataktan kalkıyor.

"Yine kelime oyunlarına başladık desene. Adam gibi sevişemiyoruz bile—"

"Karımla korunmadan sevişmekten korkan sensin."

Hızla dönüp bana bakıyor. Elleri belinde, arkasından vuran ışıkla dişlerini sıkıldığını görebiliyorum, çenesi kasılıyor.

"Olana söylüyorum Draco, kızman gereksiz."

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum!"

Yataktan kalkıp yerdeki geceliğime uzanırken gülüyorum. "Elbette. Önceki iki kürtajımda da önemli olan benim iyiliğimdi, değil mi?"

"Kürtaj yapmayı sen seçtin Pansy—"

Geceliği başımdan geçirip gerisini düzeltemeye ihtiyaç bile duymadan kendimi odadan dışarı atıyorum.

"Pansy!"

Odama giriyorum, ama Draco da peşimden gelip kapıyı iterek zorla içeri giriyor. "Kürtajı sen istedin... Sen istedin, değil mi?"

"Olmuş bir şeyi tartışmak—"

"Cevap ver!"

Draco'nun yükselen sesiyle sonunda birisi uyanmış, kapıyı iterek aramıza giriyor. Hermione.

"Ne yapıyorsunuz!? Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı—Malfoy, çekil."

Hermione üzerime gelen adamı itiyor, ama Draco o cevabı almakta kararlı. "Söyle—"

"MALFOY. ÇEKİL."

Draco sendeleyerek gerilerken Hermione öfkeyle ona kapıyı gösterip beni arkasına alıyor.

"Çık Draco."

O sırada pilot ve hostes de uyanmış, koridordan şaşkın bakışlarla bizi izliyorlar. Draco çıkıp onları geçerken Hermione odanın kapısını kapatıp bana dönüyor.

"Pansy—"

Ben ağlayarak yere çökerken Hermione başka bir şey söylemeden gelip beni tutuyor. Ona sarılıyorum, ikimiz de sallanıyoruz. Ben ağlıyorum, Hermione saçlarımı okşuyor.

“Geçti, tamam...” Hermione iç çekerek başımı öpüp sonra geceliğimin eteklerini düzeltiyor. “Odalarınızı ayırmama rağmen yine kavga etmek için buluşuyorsunuz. Ben sizinle ne yapacağım?”

Bilmiyorum... Hiçbir şey bilmiyorum.

* * *

III

Aydınlık odada gözlerimi açtığımda bana ilk günaydın diyen geceden kalma baş ağrım oluyor. Ağladıktan sonra yatmaktan nefret ediyorum. Bütün gece zorla nefes almanın yanında bir de sabah baş ağrısıyla uğraşmak zorundayım.

Hermione'nin yanında bol bol ağrı kesici getirdiği fikrine güvenerek giyinip odadan çıkıyorum. Koridorda çıt yok. Draco'nun kapısına bakıyorum, kapalı. Bir yerden kahve kokusu geliyor ve ben kahvaltının orada olduğunu biliyorum, ama Draco'yla karşılaşmamak için aç kalmaya razıyım.

Bez ayakkabılar parmak arası terlikler kadar ses çıkarmıyor. Bastığım yerlere dikkat edip varlığımı belli etmemeye çalışarak yemek odasının kapısına geldiğimde içerde sadece Hermione'nin olduğunu görüp rahatlıyorum. O da beni görmüş, elindeki kahve fincanını kaldırarak gülümsüyor. "Günaydın, taze koyu kahve, muhteşem..."

Hermione'nin önünde oturduğu tezgah doğrudan mutfağa bakıyor. Ben de gidip onun yanına oturuyorum. Arkamızdaki birkaç masa boş. Motelin dolu olduğu zamanlarda da çok fazla insana yer sağlamadığı belli.

"Günaydın."

İki fincan kahveyle birlikte Potter da yanımıza geliyor ve fincanlardan birini bana verip tezgahın diğer tarafında oturarak kendinikine şeker atıyor. "Arkadaşın yiyecek bir şey istemedi, ama sen istersen omlet ve tost var."

Hermione'ye bakıyorum, ama o önündeki gazeteyi okumakla meşgul. Potter'a dönüp başımı sallıyorum. "İyi olur, teşekkür ederim."

Adam kalkıp giderken ben de Hermione'nin elindeki gazeteye eğiliyorum. "Neler olmuş?" "Bir başbakan istifa etmiş, Orta Doğu'da bombalar uçmuş, ama hepsi geçen haftanın haberi..."

Gazetenin üzerinde yazan tarihi görünce kaşlarımı çatıyorum, mutfaktan bizi gören Potter'ın sesi geliyor. "Gazeteler kasabaya haftalık gelir."

Bu sefer de önüne bir tabak içinde biraz yumurta, bir de iyice kızarmış tost bırakılınca kokuyla biraz olsun kendime gelerek Potter'a bakıyorum. "Televizyonunuz yok mu?"
"Var, girişteki salonda, ama pek izlemeyiz. Zaten kanalları tesadüfen çekiyoruz."
"İnternet?"

Hermione'nin iç çekişine bakılırsa o da yok. Potter omuzlarını silkerek bir peçeteye sardığı tostunu ısıyor. "Burada internete ne gerek var? Acil bir şey olursa herkes birbirini arar. E-mail atana kadar kapılarına koşmak yeter."

Gülümsüyorum. "En azından e-mail'in ne olduğunu biliyorsunuz."

Potter yeşil gözleri kısılarak sırtıyor. "Küçük yerde yaşıyoruz, ama cahil değiliz Bayan Malfoy. Postanede bir tane bilgisayarımız var."

"Pansy. Bayan Malfoy kayınvalidem olur."

Potter gülerken başını sallıyor ve tosttan bir ısırık daha alıp yine mutfağa döndüğünde Hermione yan gözle bana bakıyor ve mırıldanarak soruyor:

"Bu ne samimiyet?"

"Aynı şeyi dün o bana söyledi."

Hermione ufak bir "Hmm..." ile tekrar gazetesine döndüğünde ben de çatalımla tostun üzerine biraz yumurta koyup ikisini birlikte ısıyorum. Yumurta biraz soğumuş, ama tostun içindeki peynir hala sıcak ve tıpkı o ekmeğe sarılan peynir gibi otlu.

"Günaydın..."

Draco'nun sesiyle yediğim şeyin bütün tadı kaçıyor. Hermione belli belirsiz bir günaydınla onu ikimiz için de selamlıyor ve gazetesinden bakışlarını çekmiyor. Bense Draco'ya bakmaktan çok, tostun üzerine yumurta yerleştirmekle meşgulüm. Draco da aldırıyor gibi değil, tezgaha yaslanarak mutfaktaki Potter'a sesleniyor. "Burada internet bulabileceğim bir yer var mı?"

Potter önce ona, sonra bana bakıyor, ama ben sesimi çıkarmıyorum.

"Postanede var," diyor Potter. "İsterseniz ben götürürüm."

"Gerek yok. Tarif etseniz yeter, kendim giderim."

Potter elini bir beze silip tezgahın etrafından dolaşıp çıkıyor ve Draco'yla birlikte uzaklaşıyorlar. Onlar yemek odasından çıktığında Hermione fincanını bırakıp benim koluma dokunuyor.

“Malfoy’la konuşmamı ister misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Gerek yok. Eve dönene kadar dayansam yeter. Gidince nasılsa unuttur.”

“Pansy, bu oyuncak değil.”

Tostu da çatalı da bırakıp oturduğum yerde iyice Hermione’ye dönüyorum. “Ne diyeceksin? ‘Grant daha zamanı olmadığını söyleyip iki bebeği de aldırdı’ mı?”

Hermione sessizce bana bakıyorken tekrar kahvaltıma dönüyorum. “Boşver Herm. Olan oldu. Hem de bir değil, iki kere. Suç sadece Grant’in de değil, ben de aptal gibi kabul ettim—”

“Gençtin—”

“Fark etmez. Draco bilse de bir şey değişmeyecek.”

“Emin misin?”

Başımı sallıyorum ve otlu peynirli tosttan bir lokma daha alırken her şey bir nebze olsun daha sakin geliyor. “Eminim.”

Ingrid Michaelson – Far Away

*Where the water is blue and the people are new.
To another island, in another life.*

“Buradan sonrasını yürüyeceğiz...”

Potter arabayı ağaçlık alana giden patikanın ortasında bırakıp inerken Hermione arka koltuktan bana uzanıp fısıldıyor:

“İstemiyorsan dönelim?”

“Nereden çıkarttın?”

“Yabancı adamın tekiyle ormana gireceğiz Pansy.”

Gülüyorum. “Adamla gece boyunca aynı çatı altında kaldık Hermione.”

“Olsun. O motel, bu orman.”

Gözlerimi devirerek arabadan inince Hermione de beni takip ediyor. Hava bulutlu, aynı zamanda son derece basık ve ağır. Plastik bir poşetin içinde nefes alıyorum gibiyim. Hermione’nin bikini üstü bana küçük geldiğinden mayosunu giymek zorunda kaldığım için de olduğum yerde terliyorum.

Ben nereden bir açıklık bulsam da serinleşem diye düşünürken yanımdaki Potter tişörtünü çıkarıp omzuna atıyor. Yanık cildi güneşte parlıyor ve belindeki mayo izini görebiliyorum. Adamın sudan çıkmadığı belli, omuzları geniş ve sırtı biçimli. Yakınlarda bir spor salonu olmadığına göre bu kasabanın erkeklerini okyanus şekillendiriyor olmalı.

"Biraz yürüyeceğiz," diyor. "Terlemek istemiyorsanız siz de soyunun."

Hermione bu teklif karşısında kaşlarını kaldırırken ben onu dürtüp sonra üzerimdeki atleti çıkıyorum ve kıvrarak sağıma bant yapıp ensemden bağlıyorum.

"Sahil çok uzak mı?"

"Sayılmaz," diyor Potter ve yoldaki dalları ayağıyla iterek ormana giriyor.

Ağaçların gölgesinde hava nispeten serin. Deniz kokulu esintiyi hissedince kollarımı kaldırıp terlemiş koltuk atlarımı havalandırıyorum. Yanımdaki Hermione benden de perişan. İnatla üzerindeki gömleği çıkarmadığı için sırtı sınırlı. "Daha gelmedik mi?" diye sorunca Potter önden ileriye işaret ediyor. "Geldik, kumsal şuradan başlıyoruz."

Hermione hızla atılıp beni ve Potter'ı geçerek işaret edilen yere koşturunca gülüyorum. Potter da Herm'in arkasından garip garip bakarken ben adamın yanına geliyorum. "Alışkın değil."

Dönüp bana bakıyor. "Sen alışkın mısın?"

"Biraz. Büyükannemin göl kenarında bir çiftliği vardı, her yaz oraya giderdik. Tabii okyanusun yerini tutmuyordu..."

"Artık gitmiyor musunuz?"

"Büyükannem öleli 13 sene oluyor. Onun ardından çiftliği de kapattık."

Potter düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Hata etmişsiniz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Efendim?"

"Çiftliği kapatmakla hata etmişsiniz. Çok fakir görünmüyorsun, birilerini tutup çalıştırsanız başında siz olmasanız bile idare ederlerdi. Büyükbaş mı, küçükbaş mı besliyordunuz?"

"Efendim?"

Potter bana gerizekalıymışım gibi bakıyor, haklı da. Adam benimle sohbet ediyor, ama ben sanki küfür etmiş gibi suratını izliyorum. Belki de daha önce kimse benim ölmüş büyükannemin çiftliğiyle ilgilenmediği içindir. Diğer herkese göre benim hayatım Draco'yla evlendikten sonra başlıyor, öncesi önemsiz.

"Hayvan diyorum," diye tekrarlıyor Potter. "İnekleriniz mi vardı, yoksa koyunlarınız mı?"

Biraz düşündükten sonra adam gibi cevap verebiliyorum:

"Koyun, keçi ve tavuklarımız vardı. Bir de atlarımız."

"Tarla mı ağaç mı?"

"İkisi de... Ama çok büyük değildi. Karpuz tarlamız vardı, bir de elma, şeftali ve kiraz ağaçları."

"Yazlıkçıydınız yani?"

Başımı sallıyorum, Potter gülümsüyor ve ben fark etmesem de sahile geldiğimizi işaret ediyor. "Geldik. Şunlar sizin eşyalar sanırım..."

Gösterdiği yere bakıyorum, Hermione elinde ne varsa bir yığın halinde kumlara atmış.

"PANSY!"

Denizden gelen ses dönüyorum, Hermione coşkuyla el sallıyor. "SU MUHTEŞEM! KOŞ!"

Saçıma bağladığım atleti çözerken Potter gidip bizim eşyalarımızın yanında kuma oturuyor. "Ben burada beklerim."

"Etrafta kimse yok, istersen sen de gir," diyorum, ama Potter'ın girmeye niyeti yok. Tişörtünü bir yumak haline getirip başının altına koyuyor ve kumlara uzanıyor, terlemiş siyah saçlarını da alnından ve ensesinden sıyırırdıktan sonra kısık gözleriyle bana bakıyor.

"Ben halimden memnunum, sen de keyfine bak Pansy."

Gülümsüyorum ve şortumu da çıkarıp Potter'ın yanındaki yığının üzerine bırakıyorum ve ayaklarım incecik kumlarda yana yana suya koşuyorum. Hermione hala zevkle gülerken bana el sallıyor. Birazdan suyun içinde bulduğumuzda hem okyanusun serinliği hem de Hermione'nin neşesi içimi açıyor. Şu haldeyken kim festivalleri ve menajerleri düşünür? Kesinlikle ben değil.

Dan Gibson – Island Lagoon

"Sırtın bitti, şimdi de yüzünü dön."

Hermione'nin talimatıyla dönüp burnumu ona uzatıyorum, o da elindeki tüpten bir parça koruyucu krem sıkıp burnuma ve alnıma sürüyor.

Güneş görmeyen bir şehirden geldiğimiz o kadar belli ki, ikimiz de adanın güneşi altında uyduruk vampirler gibi parlıyoruz. Bütün vücudumuz krem içinde, yüzümüzde T şeklinde beyaz bir tabaka var.

"Tamamdır," diyor Hermione ve tüpü kapatıp giysilerin üzerine atıyor.

"Herm..."

"Efendim?"

"Böyle bir yerde yaşayabilir miydik?"

Hermione etrafına bakıyor ve ayaklarını kumlara sokuşturup başını iki yana sallıyor.

"Başka hiçbir yer görmemiş olsak belki..."

"Sence Potter başka bir yer görmüş müdür?"

"Bilmem, ona sor..."

Hermione'nin başıyla işaret ettiği yere baktığımda sudan çıkan adamı görüyorum. Saçlarını eliyle geri itip gözlerinden çekiyor ve mayosunun paçalarından damlayan sulara aldırmadan eğilip kumların arasından bir şey alıyor. Avcunda her ne varsa üzerindeki kumları silkeleyip yanımıza gelirken Hermione leziz bir parça kek görmüş gibi ufak bir ses çıkarıyor, gülüyorum.

"Alın, size deniz kabuğu getirdim. Nelly hatırası..."

Harry sularını bacaklarımıza damlatarak eğilip avcunu bize açıyor. Kıvrır kıvrır olan o güzel deniz kabuklarından getirmiş. En sevdiğim.

İkimiz de birkaç tane alıp elimizde kumlarını temizlerken Harry yanıma geçip bağdaş kuruyor. "Ne kadar ünlüsünüz?"

Kabukları parmaklarımın arasında oarak temizlerken bir anlık şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Efendim?"

"Dün arabada ünlü sayılırsınız demiştin. Ne kadar ünlüsünüz?"

Gülümsüyorum. "Brad Pitt ve Angelina Jolie'yi biliyor musun?"

"Sürekli çocuk evlat edinenler mi?"

Ben kahkaha atınca Hermione de gülüyor. "Tam üstüne bastınız Bay Potter."

Harry onu yine düzeltmeden gülümseyerek bana bakıyor. "Onlar gibi misiniz?"

"Sürekli çocuk evlat edinmiyoruz, ama ün olarak o seviyedeyiz."

"Değilsiniz."

Hermione de, ben de şaşırarak ağzına ne gelirse onu söyleyen adam bakıyoruz, Potter hala ıslak olan omuzlarını silkiyor. "Brad Pitt ve Angeline Jolie'yi biliyorum, ama sizi bilmiyorum. Demek ki o kadar ünlü değilsiniz."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Doğru... Onları nereden biliyorsun? Magazin dergileri de mi haftalık geliyor?"

Potter dalgayı anlamış, sırtıyor. "Turistlerin bıraktığı dergilerden biliyorum. Nasılsa her sene aynı. Ya ayrılıyorlar ya evlat ediniyorlar. Senin kocan senin için kimi terk etti?"

Sorular soru değil iri yarı taşlar sanki. Potter aklına ne gelirse filtrelemeden ağzından çıkarıyor. Bu sefer benden önce Hermione cevaplıyor:

"Malfoylar'ın bir Jennifer Anniston'ı yok. Lisedeyken evlendiler."

"Sen de orada mıydın?"

Harry'nin sorusuna karşılık Hermione kaşlarını çatıyor. "Hayır?"

Harry cevabı yeterli bulmuş olacak ki başını sallayıp olduğu yerde geri uzanınca ben gülümseyerek Hermione'ye bakıyorum, garip bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. Harry Potter'ın soruları on senelik paparazzi sorularına bile taş çıkartmış durumda.

Bu sefer ikimizin de kolayca cevaplayacağı bir soru geliyor. "Acıktınız mı?"

"Evet," diyorum, ama etrafta mısır ya da sosisli sandviç satan arabalı adamlar yok.

"Nerede yiyeceğiz?"

Harry sırtına yapışmış kumlara aldırmadan kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Balık tutacağız."

Biraz ilerleyince kumların okyanusla birleştiği yerde oluşmuş bir gölcüğün kıyısına geliyoruz. İçinde hızlı hızlı yüzüp kaçan balıklar var. Oldukça da iriler. Potter elini suya soktuğu anda dört bir yana kaçıyorlar, bazıları okyanus suyuna karışıyor, bazıları da yanlış yöne girdikleri için kumla suyun arasında sıkışıyorlar. Harry bir tanesini kuyruğundan yakaladığı gibi kaldırıp gülümseyerek bize gösteriyor.

"Benim yemeğim bu. Siz de kendi yemeğinizi yakalayacaksınız."

Ben kaşlarını kaldırarak sürekli oynayan balığa bakıyorken Hermione yanımdan geçip suyun dibine geliyor ve elini içeri daldırıyor. Az önce Potter kovadan hazır balık almış gibi görünüyordu, ama Hermione o rahatlıktan çok uzakta. O elini götürdükçe balıklar kaçıyor. O atıldıkça balık kıvrılıyor, balık kıvrılıp kaçtıkça Hermione sinirlenmeye başlıyor.

"Bu kadar zor olmamalı!"

Ben yüzümü buruştururken Potter gülerek Hermione'nin yanında eğiliyor, ben de onların ortasından bakıyorum.

"Parmaklarını kapat", diyor Potter. "Yavaş hareket et—öyle değil, bak, kaçtı."

Balıklardan biri daha çıkış yolunu bulup okyanusun suyuna karışırken ben gülüyorum, Hermione bana sert bir bakış atıyor. "Kolaysa sen yap."

Potter da dönüp bana bakınca gözlerimi devirerek Hermione'yi kalçasından ittirip onun yerine geçiyorum. "Ne var bunda? Parmaklarını kapat... Yavaş hareket et—hey!"

Balık tam anlamıyla parmaklarımın arasından kaçıp gidince bu sefer Potter ve Hermione halime gülüyorlar.

"Komik değil!" diyorum ve bir daha deniyorum. Yok, olmuyor. Balıklar benim parmaklarımdan daha hızlı ve akıllı.

"Şimdi görürsünüz!" diyerek gidip gölcüğün okyanusa açıldığı yere çöküp oturuyorum. Oyun havuzunda plastik oyuncaklarıyla oynayan bir kız çocuğu gibi görüldüğüme eminim. Hermione gülerek etrafımda dönüyorken Potter sudaki balıkları işaret ediyor. "Kaçacak yerleri kalmadı, uzan—bak şuradaki!"

"Gel buraya—gel—GEL—YAKALADIM!"

Balık elimin içinde çırpınmaya başlayınca diğer elimi de sokup adeta zavallı hayvanın üzerine eğiliyorum. "Bu çok çırpınıyor, yazık, yemeyelim!"

Hermione de gülmeyi bırakıp üzüntüyle bakınca Potter gözlerini devirerek eğilip marketten domates seçmiş gibi iki balık daha çıkarıp doğruluyor. "Onu bırak, bunları yeriz. Hadi yürüyün, daha ateş yakacağız..."

Potter uzaklaşırken ben balığı bırakıyorum, Hermione bana eğiliyor. "Ateş?"

"Yaz kampı gibi, ne güzel işte—elimi tut, kalkamıyorum."

Hermione elimi tutunca sudan çıkıyorum ve zavallı balıkları bırakıp Potter'ın arkasından koşar adımlarla kamp ateşi yakmaya gidiyoruz.

Beklentilerimin aksine Potter çakmak taşını otlara sürterek ateş yakmıyor. Bizim giysi yığınlarının arasından çıkarttığı çakmağı yakıp zaten ormanın dibinde birikmiş hazır çer çöpü tutuşturuyor.

"Çakmaksız hiçbir yere gitmem."

"Ben de çakım olmadan çıkmam," diyor Hermione gururla.

"Ben bazen telefonumu bile unuturum," dediğimde Potter gülüyor, Hermione omzuyla beni ittiriyor.

"Sen beni unutma yeter."

"Kardeş misiniz siz?"

Harry Potter soru kuşağının tekrar başladığını anlayıp ona bakıyoruz.

"Kardeş gibi mi görünüyoruz?" diye soruyorum.

"Bilmem. Çok sıkı fıkısınız, ondan sordum."

"Değiliz," diyor Hermione, sonra da koluma giriyor. "Ama ben her şeylerini bilirim."

"Diğerinin de mi?"

Draco'nun 'diğeri' olmasına gülümsüyorum, Hermione bozuntuya vermeden başını sallıyor.

"Garipmiş," diyor Potter.

Şaşkınlıkla ona bakıyoruz o da bizim şaşsal bakışlarımıza artık alışmış, sormadan açıklıyor:

"Karı koca arasında üçüncüye ne düştüğünü sana anlatmadılar mı?"

"Asistanlığın ne demek olduğunu anlamanızı beklemiyorum Bay Potter."

Hermione kızgın ve Potter inatla adını düzeltmiyor. Neden adını düzeltmemesine bu kadar taktığımı da bilmiyorum.

"Balıklar," diyorum ve yapraklara sarılmış üç balığı işaret ediyorum. "Acıktım."

Potter balıkları alıp sıcak çer çöpün üzerine koyarken Hermione her sinirlendiğinde yaptığı gibi saçlarının uçlarını örmeye başlıyor. Eline vurup zaten düğüm olmuş bukleleri kenara çekiyorum o da gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve rahat bırakmam için uyarıyor. Rahat bırakmaya hiç niyetim yok. İki hafta burada kalacaksak Draco'yla aramda olan gerginlik yeter de artar bile, bir de Hermione'nin bizi doyuran adamla olan soğuk savaşına katlanamam.

Carrie Underwood – I Told You So

*If I told you that I realize you're all I ever wanted
And it's killing me to be so far away
Would you tell me that you love me too
And would we cry together
Or would you simply laugh at me and say
I told you so*

Motele döndüğümüzde Draco da geri gelmiş, verandada benim kitabımı okuyor. Biz arabadan çıkarken o da kitabı bırakıp ayağa kalkıyor. "Neredeydiniz?"

"Harry bizi sahile götürdü, yarın da seninle gider—"

"Pansy, konuşabilir miyiz? Yalnız."

Ben hareket etmeyince Hermione belimden itiyor. Draco kitabı verandada bırakıp içeri girerken ben de arkama bakmadan onu takip ediyorum. Odama girip bana dönüyor.

"Kapıyı kapatır mısın?"

Kapatıyorum.

"Dün sorduğum soruyu cevaplamadın. Unutacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Cevap vermek istesem verirdim."

"Neden istemiyorsun? Demek ki bilmediğim bir şey var."

Odada etrafıma bakıp beni bu gereksiz konuşmadan uzaklaştıracak bir şey arıyorum, ama pencere bile zıplayıp kaçmak için fazla küçük. Kaçmayı düşündüğüm için kendi kendime gülünce Draco daha da geriliyor.

"Pansy, kürtaj için sana birisi bir şey mi söyledi?"

"Bana bir şey için kim bir şey söyleyebilir?"

Draco cevabı biliyor, ama etrafından dolaşıyor. Ben söylersem suç benim üzerime kalacakmış gibi hissediyorum. Grant bana bebeği aldırمامı 'önermiş' olabilir, ama iki kere aynı hatayı yapmakla ilgili ne derler gayet iyi biliyorum.

"Tamam... Söylemek istemiyorsan söyleme, ama Pansy..."

"Evet?"

Draco omuzları gevşeyerek bana yaklaşıyor ve tuzlu saçlarımı başımın iki yanında tutarak eğiliyor. "Bir daha yapma."

Beni öpüyor, ama benim içimde ona karşılık vermek için zerre kadar istek yok.

Bir daha yapma.

Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?

Ah kocacığım beni afettiğın için teşekkür ederim. Bir daha yapmam, söz!

Kendimi o zamanlarda olduğumdan daha aptal hissediyorum. Sanki otuzuna merdiven dayamış bir kadın değil de akli beş karış havada liseli bir kızım. En azından Draco bana hala öyle davranıyor.

Gerçi o halimden başka bir tanesiyle tanışmadı, çünkü ben büyürken o uzaktaydı.

Tekrar dudaklarıma eğildiğinde başımı çevirip geriliyorum. "Duş alacağım..."

Draco çekilirken ben de dünden bıraktığım havluları toplayıp odadan çıkıyorum. Arkamdan baktı mı, baktıysa yüzünde nasıl bir ifade vardı hiçbir fikrim yok. Kızdı mı, şaşırdı mı, üzüldü mü...

Tahmin edebilmeliyim, değil mi?

Edemiyorum, çünkü ne acıdır ki kocamı artık tanımıyorum.

* * *

IV

Güneş batmasına rağmen motel sıcaktan kaynıyor. Hepimiz en az üç kere duş aldık, ama bir türlü serinleyemiyoruz. Potter motelde ne kadar cam ve kapı varsa hepsini açıyor, bu sefer de içeri sinekler ve kelebekler doluyor. Bir yandan onları kovarken daha beter terlediğimi fark edince artık dayanmıyorum.

“Burada hiç serin bir yer yok mu?”

Potter benim çileden çıkmış halimi görünce koluyla alnını silip dışarıyı işaret ediyor.

“Yağmur yağmadığı için oluyor. Geceyarısı bastırınca serinler—”

“Ben şimdi serinlik istiyorum. Yok mu?”

Hermione de aynı şeyi istediğini söylerken Draco pencerenin önünde eğilmiş, saçlarını kafasından sökmeye çalışarak serinlemekle meşgul. Potter halimizi görünce bir an düşünüp sonra başını sallıyor.

“Tepeye çıkalım o halde. Diğerleri de oradadır?”

“Diğerleri?” diye sorunda Potter gülümsüyor. “Arkadaşların. Kasabadakiler sıcaklayınca oraya doluşurlar.”

Hermione hemen ortalıkta neyi var neyi yoksa toplayıp telefonunu da cebine atarak kapıya koşturunca Potter arabanın anahtarlarıyla ona ve Draco’ya bakıyor. “Fazla bir şey beklemeyin, yağmur yağana kadar çekeceğiz...”

“Olsun,” diyerek Potter’ı kolundan tuttuğum gibi kapıya çekiştiriyorum. “En azından açık hava, hadi gidelim.”

Ben ve Potter önden çıkarken Herm ve Draco da arkamızdan takip ediyor. Dördümüz Potter’ın küçük arabasına doluşup benim geçen gün ineklerle geldiğim düzlüğe çıktığımızda gülümseyerek yine tandır başına kurulmuş kadınları gösteriyorum.

“Hermione bak, sana bahsettiğim tandır. Yine ekmek pişiriyorlar, leziz...”

“Bu sıcakta?”

“Tadına bakınca sıcak falan düşünmezsin, yürü.”

Biz Hermione'yle önden çıkınca dün bana inek sağmayı öğreten çocuk bir grup arkadaşıyla bizim yanımıza koşturuyor.

"Turist gelmiş! Turist bak, bunlar arkadaşlarım."

Kızlı erkekli çocuklar etrafımızı sarınca Hermione şaşkınlıkla gülümsüyor. "Gerçekten arkadaş edinmişsin sen, aferin Parkinson."

Gururla gülümseyerek çocukların başlarını okşarken hepsi teker teker isimlerini bağıyorlar ve birazdan unutacağıma emin olsam da yine başımı sallıyorum.

Steve Martin – Pretty Flowers (with Vince Gill & Dolly Parton)

*If I told you you were lovely
If I put my arm around you
If I touched you on your shoulder
Would you rest your head on mine?*

Dördümüzün de elinde birer peynirli dürüm, çimlerin üzerinde oturuyoruz. Biraz ilerde bir adamla bir kadın birbirlerine bakarak şarkı söylüyorlar. Onlar 30 sene önce nasıl tanışıp seviştiklerinden bahseden sevimli şarkılarını söylerken ben belimde bir el hissedip yanımdaki Draco'ya bakıyorum. Elindeki ekmeğe dokunmamış bile. Eğilip hafifçe boynumu öpüyor.

"Neden yemedin?" diye soruyorum, ancak o zaman farkına varıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Peynir çok kokuyor."

"Isırmamışsın bile Draco, nereden biliyorsun?"

"Sokak satıcılarından yemek yemediğimi biliyorsun. Bu ısrar neden?"

Ekmeği yemediğine mi yoksa daha bir ton farklı şeye mi kızıyorum ben de emin değilim ama elimdeki son lokmayla ilerde annelerinin etrafında oynayan çocukları işaret ediyorum.

"Aynı şeyi çocuklarına da yediriyorlar, sen de yesen ölmezsin."

"Sevmiyorum Pansy—"

"İyi, ver. Ben yerim."

Kendi lokmamı ağızıma tikip Draco'nun ekmeğini de elinden söküp ayağa fırlıyorum. Hermione her an atılacakmış gibi bana bakıyor, ama başımı iki yana sallayınca yine yerine oturuyor.

Kendini beğenmiş, züppe, düşüncesiz herif! Evet, ben bu adamla evliyim.

Peki ben züppe değil miyim? Benim de onun kadar param var. Malvarlığının yarısı benim. İstesem bu adanın hepsini satın alıp bütün gün otlu peynirle yapılmış dürüm yiyebilirim!

Bir an bu fikir aklımda dönerken yanıma birisi yanaşıp devrilmiş kütükte dibime oturuyor. Potter.

"Seninkiler kavga ediyor."

Ağızım doluyken kaşlarımı çatıp hiddetle yanımdaki adam bakıyorum. "Bana ne?"

"Senin yüzünden ediyor gibiler."

"O zaman sana ne?"

Potter kaşlarını kaldırarak önüne dönerken ben dürümden koca bir lokma daha ısıyorum. "Peyniri ne zaman getirmelerini söyleyeceksin?"

Benim alakasız soruyla Potter gülünce ben de dayanamayarak gülüyorum, ağızımdaki peynirler çimlere saçılıyor. İki gün içinde dağdan inmiş hayvanlar gibi yemek yemeye başladım, iki hafta sonra ne olurum bilmiyorum.

"Şimdi bir torba alacağım," diyor. "Moteldeki peynir de bitti."

Ben dehşetle ona bakınca Potter gülümsüyor. "Alacağım dedim, korkma."

Gözlerimi devirip ağızımdaki lokmayı çiğnerken Potter uzanıp saçlarımın ucundan peynir parçalarını toplamaya başlayınca bir an çiğnemeyi unutuyorum. O hiçbir şey olmamış gibi peynirleri toplayıp bir tutam saç alarak silkerlerken bir an göz göze geliyoruz, yine gülümsüyor.

Ne yapıyorum ben?

Lokmayı çiğnemediğim yutup bir taş gibi boğazımdan geçtiğini hissederken ellerimi silkeleyerek kütükten kalkıyorum. "Gidip kavgaya müdahale edeyim."

Potter da benimle kalkıp arkamdan takip ederken saçlarımı toplayıp kıvrarak diğer omzumdan bırakıyorum...

Taylor Swift – Come in with the Rain

*I could stand up and sing you a song,
But I don't wanna' have to go that far.
And I, I've got you down,
I know you by heart,
And you don't even know where I start.*

Gecenin geç saatlerinde başlayan yağmurla uyanıyorum. Açık pencereden rüzgarla birlikte damlalar giriyor. Kalkıyorum ve pencereyi kapatmadan önce önünde durup serin havayı ve yüzüme dokunan damlları hissediyorum. Gün boyu içinde debelendiğimiz sıcaktan sonra ilaç gibi geliyor.

Pencereyi kapatıp odada asılı kalmış ıslak toprak kokusuyla birlikte yine terliklerimi bir yerlerden çıkarıp giyiyorum. Koridora çıktığımda el yordamıyla duvarlara tutunarak giderken bir an bir şeye çarpınca çığlık atacak oluyorum, ama kollar beni tutup başka bir yere bırakınca ışık açılıyor ve Potter'la karşı karşıya geliyoruz.

"Neden ayaktasın?" diye soruyor.

"Susadım. Sen neden ayaktasın?"

"Mutfağı kapattım."

"Su musluktan akıyor mu? Bir şey pişirmeyeceğim."

Potter gülümseyince hala tek elinin kolumda olduğunu fark ediyorum, ama onun umrunda değil gibi. Başıyla mutfağı işaret ediyor.

"Arkadaş ister misin?"

Bir bardak su içene kadar neye arkadaşlık edileceğini bilmiyorum, ama ona rağmen başımı sallıyorum. Mutfağa girince Potter koridor ışığını kapatıp buradakini açıyor.

Yeni yıkanmış tencere ve tabaklar lavabonun yanındaki işlemeli bir havlunun üzerinde kurumayı bekliyor, onların yanında da bir sürahi su var. Potter iki bardak çıkarıp dolduruyor ve birini bana uzatıyor.

"Her işi sen mi yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Haftada bir gelen bir kız var, Ginerva. O yardım ediyor. Sezon başlayınca daha çok insan çalışıyor, ama şimdi gerek yok."

Başımı sallıyorum.

"Kocanla anlaşamıyor musun?"

Su boğazıma kaçınca öksürerek bardağı uzatıyorum, Potter alıp kenara koyuyor ve hafifçe sırtıma vuruyor. "Boğulduğuna göre ya hiç anlaşamıyorsun ya da o senin kocan değil, yalan söylüyorsun."

Derin bir nefes alarak kaşlarımı çatıyorum. "Neden yalan söyleyeyim?!"

"Para?"

Şokla ağızım açılırken Potter kendi suyunu kafasına dikiyor. "Brad'le Angelina gibiyiz demedin mi?"

"Onlar yalan söylemiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Sen nereden biliyorsun?"

Potter sırtınca ona hafifçe bir omuz atıp bardağımı bıraktığı yerden alıyorum.

"Ben yatıyorum Potter, iyi geceler."

"Potter?"

Harika. Aklımdan geçenin ağızımdan kaçması böyle bir şey olsa gerek.

"Bay Potter."

"Bana içinden Potter mı diyorsun?"

Diyorsam ne olmuş? Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

"Hayır, dilim sürçtü. İyi geceler Harry."

Gülerek arkamdan geliyor. "Şimdi de Harry. Bir karar ver Pansy. Harry mi, Potter mı?"

Aniden arkamı dönünce mesafeyi kestiremeden elimdeki bardak Potter'ın göğsüne çarpıp göğsünden bacaklarına kadar dökülüyor.

Potter kollarını açık gerilerken ben yüzümü buruşturuyorum. "Afedersin."

Gülüyor. "Önemli değil, serinlemiş oldum."

Gölerek bakışlarımı kaçırıp boş bardakla birlikte mutfağa dönüyorum ve Potter yine beni takip ediyor. Bardağı lavabonun içine bırakırken bir an sonra Potter ve tezgahın arasında sıkıştığımda korkuyla kasılıyorum.

“Ne yap—”

Ama Potter bana tecavüz etmekten çok uzak, üstteki dolaptan bir kutu çikolatalı mısır gevreği çıkarıp bana bakmadan çekilerek kutuyu açmaya girişiyor. Sonunda açıp içinden bir avuç aldıktan sonra bana uzatıyor. “İster misin?”

Uzanıp ben de bir avuç alıyorum, bir taraftan da onun tepkilerine bakıyorum. Önce saçımdaki peynirler, şimdi de bu. Ya kişisel alan nedir bilmiyor ya da bana sinyaller yolluyor.

Saçmalama Pansy. Ne sinyali? Adam seni tanımıyor bile.

Seks yapmak için tanışmamız mı lazım?

Ne—seks falan yok! Ne seksi!?

Kendi düşündüğüm şeyle irkilince Potter kaşlarını çatarak bana bakıyor. “Yine mi boşuldun?”

“Ne—hayır. Hayır...” Başımı iki yana sallayarak elimde kalan taneleri tekrar kutunun içine atıp mutfaktan çıkıyorum. “İyi geceler Harry.”

Mutfaktan gelen ışıkla yolumu bulup odaya girdiğimde derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum.

Ne yapıyorum ben?

* * *

V

Hermione şemsiyesini açarken ben verandadaki yerime yerleşiyorum. Draco da gelip onunla birlikte şemsiyenin altına girdiğinde Hermione bana bakıyor. "Çok geç kalmayız. Gelmeyeceğine emin misin?"

Kitabımı açıp başımı sallayınca onlar da gecedan beri durmadan yağın yağmurun altına postaneye doğru yola çıkıyorlar. Potter'ın onları neden bırakmayı teklif etmediğini bilmiyorum, ama umrumda olduğunu da söyleyemem.

Ben kendimi kaptırılmış, kitabın içine düşecekmiş gibi okuyorken sayfalarla yüzümün arasına bir bardak indiğinde başımı kaldırıp Potter'a—Harry'e bakıyorum.

"Nedir bu?"

"Zehir."

"Fare zehiriye içmem."

Karşılık verince keyifle gülümseyerek bardağı hafifçe sallıyor. "Limonata, ben yaptım."

Buz gibi bardağı alıp taze limonatayı koklayarak bir yudum alıyorum. Ne çok tatlı, ne çok ekşi, tam kıvamında. Ben zevkle bir ses çıkarınca Harry gülümseyerek kendi bardağını bana kaldırıyor. Bardakları tokuşturup yağmuru izleyerek limonatalarımızı içerken Harry kapının yanına yaslanarak bana bakıyor.

"Dün gece seninle flört ediyordum—boğulma."

Limonatayı zorla yutarak ona baktığımda gülümsüyor.

"Farkında değilsen hatırlatayım," diyerek parmağımdaki yüzüğü gösteriyorum—yüzüğüm!

"Yüzüğüm yok!"

Ben telaşla ayağa fırlayınca Harry de kaşlarını çatıyor. "En son ne zaman gördün?"

Parmağımı ovarken düşünüyorum. Ne zaman?

"Sahilde... Güneşlenirken iz yapmaması için çıkarmıştı—Harry, yüzüğüm sahilde kayboldu!"

Samanlıkta iğnem kayboldu demişim gibi umutsuz bir şekilde yüzünü buruşturuyor. Haklı, ama ben yüzüğümü istiyorum.

“Ben aramaya gidiyorum.”

Hiç düşünmeden yola çıkınca arkamdan kapının kapandığını duyuyorum, Harry sesleniyor. “Bekle! Tek başına ormana kadar nasıl gideceksin—Pansy!”

“O zaman sen götür!”

Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki saçlarım çoktan alnıma yapışmış, burnumun ucundan su damlıyor. “Lütfen?”

Harry de dudaklarında biriken suyu çekerek etrafına bakındıktan sonra benim halime bakıyor. “Zaten ıslandın, yürü...”

“Yürüyerek mi gideceğiz?”

“Uçarak gitmeyi daha öğrenemedim—”

“Araba?”

“Seni o halde arabama bindirmem.”

“Üzerimi değiştiririm—”

“Kilometrelerce uzun kumsalda yüzük aramak için sana yardım edeceğim, benim dediğimi yapsan olmaz mı?”

Başımı eğip önüme dönüyorum ve yağmur sertçe kafama vururken göz ucuyla yanımdaki adama bakıyorum. “Zatürre olacağız.”

“Hiçbir şey olmaz. Yüzüğünün neye benzediğini hatırlıyor musun?”

“Evet—hey! Yalan söylemiyorum dedim!”

Harry sırtarak ellerini ceplerine sokarken ben çamura bulanmış bez ayakkabılarımı—Hermione’nin bez ayakkabılarını—izleyerek yürümeye devam ediyorum.

Sonunda kumsala vardığımızda ilk adımıyla birlikte ıslak kuma batmam bir oluyor. Ben daha yürüyemezken nasıl yüzük bulacağımızı düşünürken Harry oldukça isteksiz bir şekilde ayağının ucuyla kumları ittirerek etrafına bakınıyor.

“Öyle mi bulacaksın?” diye soruyorum.

“Ya nasıl bulacağım?”

Cevap olarak dizlerim ve ellerimin üzerinde kumlara basıp araştırmaya başlıyorum, Potter dehşetle bana bakıyor. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym, hadi Harry."

"Durumun ne kadar imkansız olduğunu göresin diye getirdim! Gerçekten bulabileceğini mi sanıyorsun? Birisi almamış olsa bile dalgalar alıp götürmüştür. Su geceleri ne kadar yükseliyor biliyor musun sen?"

Hala kumları karıştırırken onu duymamaya çalışıyorum, ki zaten çok da iyi duyamıyorum, yağmur çılınlar gibi tepemize dökölüyor.

"Konuşmakla olmuyor, eğil!"

"Ayrı ücret alırım."

"Bir öpücük veririm yeter."

Bir an yağmur bile sessizleşince ne söylediğimi fark edip göz ucuyla Potter'a bakıyorum. Elbette sırtıyor. Adam gerçekten yalan söylediğime inanıyor olmalı. Parayla tutulan yalancı eşlerden biri olduğuma kendini bu kadar inandırmamış olsa benimle bu kadar açık açık flört etmeye cesaret edemeyeceğine eminim.

"Ara," diyerek kumları işaret edince önüne dönüyor ve daha iki gün önce tanıştığım bir adamla yağmur altında, tropik bir kumsalda evlilik yüzüğümü arıyorum. Hem de bulmayacağımı bile bile...

Secret Garden – Sometimes When It Rains

(<http://www.rainymood.com> da arkadan açık olursa değmeyin keyfinize.)

"Tamam, yok..."

Ellerimi kumlardan çıkarıp olduğum yere çöküveriyorum. Harry çökmek yerine kumlara uzanınca ben de aynısını yapmaya karar verip biraz ötesinde uzanıyorum. Çok geçmeden yengeç gibi yan yan sürünerek yanıma yanaşıyor, gülüyorum.

"Harry, gerçekten evliyim."

"Emin misin?"

"Çok."

Dönüp bana bakıyor, ama ben başımı çevirmiyorum.

"Ama sen de benimle flört ediyorsun."

"Etmiyorum."

"Ediyorsun—" İç çekerek kalkmaya yeltendiğimde hemen lafını değiştiriyor. "Tamam belki etmiyorsun, ama benim etmem hoşuna gidiyor."

"Her kadının hoşuna gider."

"Ya arkadaşınla flört etseydim?"

Bununla başımı ona çevirince bana göz kırpmıyor. Köpek herif. Islak tişörtü omuzlarına yapışmış, saçları, kaşları hatta uzun kirpikleri bile ıslak, gözleri iki parça kristal gibi parlıyor.

"Öpüşelim mi?"

O anda uyanıp ayağa fırlayınca Potter da arkamdan fırlıyor.

"Sormadan geçmek istemedim—"

"Artık fazla oluyorsun Potter."

"Yine Potter olduk—"

Döndüğüm gibi elimi savurup suratına tokadı patlatıyorum, ama ayarını kaçırmış olacağım ki zavallı adam sendeleyerek yüzünü tutuyor.

"NE YAPIYORSUN!?"

"Afedersin—çok sert oldu!"

Uzanıp elini çekmek istiyorum, ama dehşet içinde geriliyor. "Suratımı kırdın!"

"İsteyerek olmadı—gerçekten! Harry, özür dilerim—bakmama izin ver."

"SURATIMI KIRDIN!"

"İSTEYEREK YAPMADIM DİYORUM!"

Harry ellerini indirip az önce içeri göçerttiğim yanağını bana uzatıyor. "Kırdın."

Önce yanağına sonra da elmacık kemiklerine dokunup hafifçe sıkıştırınca yüzünü buruşturuyor, ama yalan olduğu her halinden belli. Yine de uzanıp ufak bir öpücük bırakıp geri çekiliyorum—çekilemiyorum. Belimi kavriyor.

"Harry, ciddiğim—"

“Evlisin. Anladık. Anlamadığım şey hala neden evli olduğunuz.”

“Efendim?”

“Kavgalarınızı duydum, sağır değilim.”

“Onlar ikimizin arasında olan özel şeylerdi—ayrıca sen demedin mi karı koca arasına giren üçüncüye ne düşer bilirsin diye! Sen kendine ne düşeceğini biliyor musun?”

Harry cevap vermek yerine beni süzüp parmaklarını ıslak tişörtümde kıvrarak tam kuyruk sokumumda bir yumruk yapıyor. Beni kendine çekmesinden korkarak ellerimi omuzlarına koyuyorum, ama o bir şey yapmıyor.

“Bırakacak mısın?” diye soruyorum. Başını sallıyor.

“Kocan sana ne kadar güzel olduğunu söylüyor mu?”

Hakkını vermeliyim, adam işini biliyor.

“Evet. Sıklıkla.”

Yalan. Draco bana en son çok güzel olduğumu söylediğinde canlı yayındaydık.

Potter gülümsüyor. “Yalan söylüyorsun.”

“Söylüyorsam bile seni ilgilendirmez, bırak Harry...”

“Tutmuyorum, istersen gidebilirsin.”

Ellerimi omuzlarından çekip gerçekten gitmeyi deniyorum ve başarıyorum. Ben dönüp ormana doğru uzaklaşırken yağmur aramızdaki mesafeyi dolduruyor. Beni takip ettiğini biliyorum, güvendeyim, o yüzden arkama bakmadan motele doğru yürümeye devam ediyorum.

“Seni izliyordum...”

Kaşlarımı çatarak arkamı dönünce elindeki dalı atıp eğilerek yeni bir tanesini alıyor.

“Ne demek beni izliyordun?”

“İlk gün, arkadaşın beni senin arkandan yolladığında... Bulmam uzun sürmedi. Çayırdanda başında oturduğundan beri seni izliyordum.”

“Bu biraz...” Ne desem bilmiyorum—

"Sapıkça?"

"Öyle demek istemedim."

"Ben de seni izleyeceğimi düşünerek yola çıkmamıştım, ama elimde değil."

Sesimi çıkarmadan öylece bakıyorum. Ne demeye çalıştığını anlamak zor. Beni izliyordun, peki ya sonra?

Sesli soracaksın Pansy.

"Beni izliyordun, peki ya sonra?"

"Sonra ne?"

"Neden beni izliyordun Harry?"

Gülümsüyor. "Nedeni belli değil mi? Ben daha önce senin gibi bir kadınla tanışmadım Pansy."

Benim gibi bir kadın? Neyim ki ben?

Boş boş bakışım aklımdan geçen sorularla tercümanlık etmiş olacak ki Harry ikinci dalı da yere atarak bana yaklaşıyor. İkimiz de sırlıslıklamız. Daha önce benim kadar ıslak ve sefil bir kadın görmediğini söylerse ikinci tokat da hazır.

"Ben neyim ki diyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Mutsuzsun. Ama sadece o adamla birlikteyken... Ülkenizde nasıl gözde çiftlersiniz bilmiyorum, ama burada hiç de öyle görünmüyorsunuz. Üç gün oldu, bir gün bile beraber bir şey yaptığınızı görmedim. Günü bırak, bir saat bile yan yana duramıyorsunuz. Sarışın sürekli bir şeylere kızıyor, sen de kalıp onu teselli etmek yerine kaçıyorsun. İneklerin peşinde gitmek kocanın yanında olmaktan daha eğlenceli. Haklıyım, değil mi?"

Yine başımı sallıyorum.

"Seni o adama neyin bu kadar bağladığını bilmiyorum, ama kaybettiğin çocuklar—" Elimi dudaklarına bastırarak susturuyorum.

"O sulara girme. İyi gözlem yapıyorsun, hakkını veriyorum, ama bilmediğin çok şey var Harry. Kocamla bulutların üzerinde dans edercesine mutlu olmayabilirim, ama o benim kocam."

Bu sefer Harry başını sallıyor.

"Sana neden açıklama yaptığımı bile bilmiyorum, ama eğer benden etkilendiysen—" Parmaklarımın altındaki dudaklar hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığında başımı iki yana sallıyorum. "İki hafta sonra gidiyorum, yokum. Kalbi kırık bir kadını tamir etmeye çalışacaksan hiç uğraşma. Düşüncen için sağol, ama ihtiyacım yok. Her şeyin üzerine bir de buna gerçekten ihtiyacım yok."

Elimi tutup dudaklarından çekiyor. "Bu dediğin nedir?"

"Şansını zorluyorsun."

"Umut veriyorsun."

"Beni tanımıyorsun bile!"

"Bildiğim kadarı bana yeter."

Bana da bu kadarı yeter. Elimini onun elinden kurtarıp ensesini kavradığım gibi ıslak adamı kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Anlık delilik, tam delilik, hatta tamamen ruhumdan ayrı yaptığım bir şey olabilir, ama yapıyorum işte.

Beni tutuyor. Gerçekten tutuyor. Ben de kendimi ona bırakıyorum. Elleri büyük ve sıcak, belimi kavlıyor. Göğsü geniş ve sert, ona yaslanıyorum. Bu adamı tanımıyorum ama şu anda, burada, zamanın ve ormanın tam bu noktasında bütün bedenim onu istiyor.

Rastgele bir yabancıyı yağmurlu bir ormanda öpüyorum. Hem de öyle güzel öpüşüyoruz ki bu kahrolası an senelerdir yaşadığım en romantik şey.

Gözlerim doluyor ve ben kaçmaya fırsat bulamadan yaşlar şakağımdan akıp gidiyor. Gözyaşlarımın yağmura karışıp beni utandırmayacaklarını umarak dudaklarımı yavaşça Harry'ninkilerden çekip geriliyorum.

"*Bu dediğim şey buydu.*"

Dudaklarını ısırırken başını sallıyor. "Anlıyorum..."

Ellerimle yüzümdeki suyu silip saçlarımı iyice arkaya yapıştırıyorum ve başka bir şey söylemeden tekrar dönüp yürüyorum. Hala arkamda, ama bu sefer konuşmayacak, biliyorum.

* * *

VI

Jem – Maybe I'm Amazed

*Maybe I'm a girl and maybe I'm a lonely girl
who's in the middle of something
that she doesn't really understand*

Güneş batmak üzere. Hermione ve Draco daha dönmedi, ben de motele döndüğümden beri odamdayım. Duş bile almadan kendi kendime kurudum.

Kocamı aldattım.

Yattığım yerde sırtüstü dönerek tavana bakıyorum. Evet, evet ben bugün kocamı aldattım. 10 sene boyunca bir kez bile aldatmadığım kocamı bugün tanımadığım bir adamla aldattım.

"Beni tanı mıyorsun bile!"

"Bildiğim kadarı bana yeter."

Konuşmalarımız kulaklarımda çınlayınca gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kalbim göğsüme sığmıyor. İşin kötü yanı heyecandan mı yoksa utançtan mı bilmiyorum. Belki de her ikisi...

Adamı tanı mıyorum diyorum, ama teorik olarak Draco'yla ilk defa öpüştüğümüzde de her şeyini bildiğim söylenemezdi. Ama Draco'yla evlendim. Şimdi neden olduğunu hatırlamasam da evlendim ve şimdiye kadar hep sadıktım.

Peki o bana sadık mıydı?

Ne fark eder Pansy? O seni aldattı diye sen de onu mu aldatacaksın?

Eğer amaç skorları eşitlemekse garip bir şekilde çok geride kaldığımı hissediyorum.

Kapının önünden birileri geçince Harry olmasından korkup hemen sırtımı dönerek çıtımı bile çıkarmadan uyuyormuş gibi yapıyorum. Kapı açılıyor.

"Pansy?"

Hermione'nin sesini duyunca dönüp yataktan fırladığım gibi ona koşturuyorum ve kapıyı itip kapatıyorum.

"Nerede kaldınız!?"

"İnternet yavaştı—sen yağmura mı çıktın?"

Hermione yağlanmaya yüz tutmuş saçlarımı inceliyorken ben onun dikkatini çekecek çok iyi bir hikaye biliyorum.

"Harry'le öpüştüm."

Tahmin ettiğim gibi ağızımdan çıkan darbenin etkisini göstermesi uzun sürmüyor. Hermione gözlerini faltaşı gibi açarak başını geri çekiyor.

"Ne yaptın?"

"Öpüştüm—öpüştük. Siz gittikten sonra yüzüğümü kaybettiğimi fark ettim. Sahilde düşürmüşüm—Harry'le beraber gittik. Benimle flört ediyordu—"

"Ah Pansy... Ben sana söylemişim—"

"Sus da dinle! Draco'yla ne kadar uzak olduğumuzu, kavgalarımızı duyduğunu, ne kadar mutsuz olduğumu bana bir bir anlattı—"

"Ve sen de tav oldun?"

"Haklıydı Herm..."

Hermione burnunun direğini sıkarak gidip yatağa oturunca ben de yanına çöküyorum.

"Draco beni aldattı mı?"

"Ne!?"

"Ne dediğimi anladın. Draco beni aldattı mı? Bilirsen sen bilirsin Hermione. Söyle."

"Pansy, hayır."

" 'Hayır aldatmadı' mı yoksa 'Hayır söylemeyeceğim' mi?"

"Bilmiyorum!"

Gülüyorum. Demek ki aldattı.

"Kaç kere?"

"Pansy—"

"Olan olmuş Herm. Kaç kere?"

Hermione inleyerek odada kaçacak yer ararken ben kapının önüne geçip kollarımla barikat kuruyorum. "Çok mu?"

"Neden Draco'ya sormuyorsun?"

"Neden sorayım? Sorsam söyleyecek mi? Aldattı, ama bunca zaman sormamı mı bekledi?"

"O aldatmış olsa bile sen—"

"Ben neden aynı seviyeye indim, evet, biliyorum."

Hermione 'O halde?' dermiş gibi bakınca iç çekerek kollarımı indiriyorum.

"Bir bilsem..."

"Pansy iki hafta sonra geri dönüyoruz. Burayı bir daha görmeyeceksin bile. Senin hayatın bambaşka bir yerde. Draco'yla beraber olmak istemiyorsan da anlarım."

İçtenlikle gülerken Hermione'nin yüzünü tutuyorum. "Sen zaten her şeyi anlıyorsun. Sorun senin anlamaman değil Herm."

"Draco'dan gerçekten ayrılmak istiyor musun?"

Cevap veremiyorum.

Mutsuzum. Yalnızım. Kullanılıyorum ve bir zamanlar en yakın dostum olan adamdan gün geçtikçe nefret etmeye başlıyorum. Ama ayrılmak?

İlişkinin içinde sadece biz olsaydık belki... Gerçi o zaman ilişkimiz bu hale gelmezdi...

"Yeterince çaba göstermiyor muyum?"

Hermione başını iki yana sallıyor. "Buna cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Soruyu cevapsız kalsın diye sormadım, elbette bekliyorum. Ben mi hatalıyım Hermione?"

Ben mi çok şey istedim?"

"Pansy—"

"Her zora girdiğinde adımları söylemeyi bırak! Pansy olduğumu ben de biliyorum!"

Hermione yutkunarak susarken ellerimi gözlerime bastırarak sırtımı kapıya yaslıyorum.

"Sadece Draco değil. Bütün hayatımdan nefret ediyorum. Kimseyi suçlayamıyorum da. Bütün kararları kendim verdim—"

"Hepsini değil."

"Başkalarının verdiği kararlara itiraz etmemek de benim kararım!"

"O zaman sorun Harry'le öpüşmen değil."

"Değil."

Ben yere çökerken Hermione de gelip yanıma oturuyor. "Ne istiyorsun? Şimdi, Şu anda. Düşünmeden cevap ver."

"Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum."

"Burayı sevdiğin için mi yoksa evden kaçmış olmak için mi?"

"İkisi de."

"Yani burayı seviyorsun..."

"Sevmemek için bir sebep yok. Muhteşem bir yer."

"İnternet yok."

"İnternet olmadan da nefes alabiliyorum Hermione."

Hermione'nin bu konuda benimle aynı fikirde olmasını beklemiyorum. Bilgisayarı ve telefonu vücudundaki uzuvlarla eşdeğer olan biri için ikisini birden kullanamayacak olmak sakat kalmak gibi bir şey olmalı. Ne yazık...

"Daha gitmemize çok var—"

"12 gün."

"Günleri mi sayıyorsun?"

Başımı sallayınca Hermione iç çekerek elimi tutuyor. "O kadar mı kötü Pansy?"

"Burayı görmeden önce—" Kimi kandırıyorum? "Harry'i görmeden önce daha iyiydi, Şimdi katlarca kötü."

"Adamla hiçbir şey yapmadınız. Sadece öpüştünüz. O kadar mı iyiydi?"

Cevap vermeden önce titreyerek nefes alışımından Hermione anlayacağını anlamış, yere bastırarak ayağa kalkıyor.

"O zaman o kalan 12 günü iyi kullan. Bittiğinde tekrar soracağım."

"Draco'ya söyleyecek misin?"

Hermione tek kaşını kaldırarak bakıyor. "Şimdiye kadar hiçbirinizin sırrını diğerine taşımadım."

"Ama Draco'nun aldattığını söyledin."

"Ağzımdan öyle bir şey çıktı mı?"

"Aldatmadı mı?"

Hermione gözlerini devirerek bacaklarımdan üzerinden zıplayıp zorla kapıyı açıyor ve beni ittirerek dışarı çıkıp tekrar kapatıyor. Karşımdaki duvara bakıyorum. Bir süre öylece

bakışıyoruz. Duvar da sessiz. Sonra kalkıp elimi saçlarımdan geçiriyorum ve gerçekten iğrenç olduklarını fark edince havlumunu alıp banyoya gidiyorum.

Carrie Underwood - What Can I Say

*I hate to think all you had of me
Is a memory I left you
The space between what was meant to be
And the mess that it turned into*

"İmkansız! Olmaz!"

Mutfağa girip Hermione'nin Draco'ya ateşli bir şekilde itiraz ettiğini görünce kaşlarını çatıyorum.

"Ne olmaz?"

Hermione konuşmadan Draco büyük bir neşeye araya giriyor. "Pilota uçuş izni çıktı! Yarın sabah yola çıkıyoruz, ama Granger korkuyor."

Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülüyor. Draco'dan nefret ediyorum. Tüm benliğimle, kalbimin her köşesiyle nefret ediyorum.

Harry tezgahın arkasından bizi izliyor. Ona bakıyorum, o da bana. Sonra da dönüp mutfağına gidiyor, ben yine nefret ettiğim adamla yalnız kalıyorum.

"Hayır."

Draco kaşlarını çatıyor. "Ne demek hayır—gidiyoruz diyorum Pansy! Bu çöplükten kurtuluyoruz—"

"Hey!"

Harry elindeki bezi atıp mutfaktan çıkınca korkuyla Draco'nun kolunu tutuyorum, ama Harry'nin öfkesi benim koruyuculuğumdan daha gerçek, Draco'nun tam suratının karşısına geliyor.

"Sen nereye çöplük diyorsun?"

"Bak dostum—"

"Ben senin dostun değilim Sarışın. Hangi ülkede kaç tane kızın kışından koşturduğu da umrumda değil. Eğer beğenmiyorsan cehenneme kadar yolun var—"

"Bana bak—"

Harry bakmakla kalmayıp Draco'nun üzerine yürüdüğünde ikisinin de yumruklarını sıkıtiğini görüyorum, ama kaldırmalarına fırsat vermeden kendimi araya atıyorum.

"Kesin! Draco, sen dışarı çık—"

"Söylediklerin yanına kalmayacak Potter."

Draco dönüp giderken Harry benim üzerimden ona uzanmaya çalışıyor, ama ona dönüp tüm gücümle duvara itiyorum. Sırtı sert zemine yapışınca başını eğip bana bakıyor.

"Sen de mi aynı şeyi düşünüyorsun?"

"Ne—hayır—"

"Burası bir çöplük mü Pansy?"

Dolu gözlerimle başımı iki yana sallıyorum. Harry yanibaşımızdaki Hermione'ye aldirmedan yüzümü elleri arasına alınca Hermione koşturarak mutfaktan çıkıp tahminimce Draco'yu oylamaya gidiyor.

"Gidecek misin?" diye soruyor hayatımın hatası.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Kal."

"Harry, yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Ellerimi onun ellerinin üzerine kapatıp içimde ne kadar dürüst duygu varsa hepsini dilimin ucunda topluyorum. "Yapamam. Şimdi değil."

"Korkuyorsun."

"Sen korkmuyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. Elbette korkmuyor. Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Peki ya ben? Kaybedeceğim şeyleri isteyip istemediğimden bile emin değilim. Hayatımın en boktan anını yaşıyorum.

"PANSY!"

Hermione'nin kapıdan gelen bağıışıyla Harry'den aniden kopup odanın diğer yanına yürüyorum. Draco o anda içeri dalıp Harry'nin üzerine atladığında Hermione bağııyor, bense Harry'nin tam burnuna yediği yumrukla çıkan sese gözlerimi kapatıyorum.

“Sizi alması için bir ekip arabası ayarladım Bay Malfoy. Eşyalarınızı toplarken bir memur arkadaşım da size eşlik edecek.”

Eşlik edecek memur arkadaş komiserin yanından ayrılıp bizim peşimize takılınca Draco beni kolumdan çektiği gibi odadan çıkıyor.

“Ne varsa topla, bu gece çıkıyoruz.”

“Draco—”

“Ne!? Suratımı dağıtan adamın yanında mı kalayım?!”

Karakolun kapısına giderken girişteki iskemlelerin birinde oturan Harry bana bakıyor. Burnundaki şişlik benim canımı bile yakıyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum, ama o bekliyor. Yanımdaki adamın kolunu itip ona dönmemi, onunla olmamı bekliyor. Ama yapamam. Harry bilmiyor olabilir, ama ben biliyorum.

Çıkıp gidiyoruz ve kapı kapanırken gördüğüm son şey Harry’nin buruk bir gülümsemeyle başını eğmesi oluyor.

“15 dakika sonra ineceğiz Bayan Malfoy.”

Hostese başımı sallayıp yine pencereye dönüyorum. Tüm gece bir damla yağmur bile yoktu ve jet bir kez bile sallanmadı. Beş saattir aynı yerde, aynı şekilde oturuyorum. Üstümdeki giysiler hala adadaki gibi kokuyor. Yanaklarımda hala Harry’nin elleri var sanki...

Derin bir nefes alıp kemerimi kontrol ediyorum. Onu bile açmamışım. Hermione’nin koltuğun arkasına sıkıştırdığı kitap hala orada. Elimi bile sürmedim.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Draco hala uyuyor ve sol gözü iyice morarmaya başlamış. Hermione telefonuyla uğraşiyor. Dönüp bakacak mı diye bekliyorum, ama hiç oralı olmuyor.

Birazdan iniş takımları üç gün içinde ikinci kez toprağa değdiğinde kalbimin içinde bir şeyler düşüyor. Kabin serin olsa bile birileri vücudumu sıkıştırıyor gibi geliyor.

"Korkuyorsun."

"Sen korkmuyor musun?"

Başımı silkeleyerek kemerimi açıyorum. Hostes gülümseyerek çıkışı gösterirken elime hiçbir şey almadan ve kimseyi beklemeden çıkıyorum. Merdivene adımımı atıp çamurdan kararmış bez ayakkabılarımı görünce gözlerim doluyor.

"Bayan Malfoy, sizi görmek büyük şeref. Buyrun, buyrun lütfen, limuzin bu tarafta."

Havaalanının özel jetlere ayrılmış kısmında yanımdaki yabancıyla birlikte limuzine yürürken her adımda daha da yoruluyorum. Sonunda serin ve temiz kokulu arabaya bindiğimde her şey bitiyor. Yine buradayım.

* * *

VII

Katharine McPhee – It's Not Right

*Can I carry the weight of these secrets and doubts?
I know they're never spoken, but inside they're calling out.*

6 ay sonra...

"Ortancaları afişlerin önünden çekelim lütfen... Teşekkürler..."

Çiçekçiler kocamın en son filminin afişini gölgeleyen çiçekleri kaldırırken ben devasa bahçemizdeki çardakların birine girip oturuyorum. Topuklu ayakkabılar canıma okuyor.

"Masalar tamam," diyerek Hermione de yanıma geliyor. "İsim etiketleri de doğru. Gösterim bitti, Draco basın toplantısında, konuklar da bir saat içinde gelmeye başlayacak."

"Filmi izledin mi?"

Hermione yüzünü buruşturarak başını iki yana sallıyor. "Draco'nun çektiği bütün filmleri izleseymdim yanmıştık. İzlemedim. Yarın nasılsa gazeteden okurum."

Gülerek ayak parmaklarımı biraz daha oynatıp pabuçlarımı tekrar ayağıma geçiriyorum. "Gece serin olacak gibi..."

"Haziran'ın ortasındayız Pansy, merak etme. Üşüyen eve girer."

Telefonu çalınca Hermione kalkıp giderken evdeki hizmetçilerden biri elinde bir kutuyla koşarak yanıma geliyor. "Bu size gelmiş efendim."

Kutuyu alıyorum. Her tarafında Avusturalya bayraklı pullar ve damgalar yapıştırılmış. Bantların kenarından gönderen adresine bakıp kıyıdan köşeden gördüğüm isimle ellerim titriyor.

Harry Potter

...

No: 12

Nelly

Parmaklarımın kesilip sızlamasına aldırmadan kutuyu yırtarak açıyorum, içinden ufak bir kutu elime düşüyor. Kapağı açıp eski evlilik yüzüğümü bulduğumda gözlerim doluyor. Bir de not var...

Sahilde çocuklardan biri bulmuş.

Burada kimse bu kadar pahalı bir şey takmıyor, seni düşünüp bana getirdiler.

Harry.

Ufak kağıdı defalarca okuyup Harry'nin yazarken ne hissettiğini anlamaya çalışıyorum, ama faydasız.

Büyük kutunun üzerindeki damgalara teker teker bakıyorum. En eski olanı Şubat'ı gösteriyor. Dört ay önce birisi o sahilde yüzüğümü bulmuş. Dünya'nın diğer ucunda. Ve Harry fırlatıp atmak yerine bana geri yollamış...

"O nedir?"

Hermione'yi duyunca notu buruşturup yüzüğün kutusuyla birlikte büyük kutunun içine atıyorum. "Promosyon. Gelen var mı?"

"Onun için geldim, hadi yürü. En azından kapıya yakın olalım..."

"... Projede emeği geçen herkese teşekkür ederim ve tabii her zaman yanımda olan karıma. Pansy, şerefine..."

Draco kadehinden bir yudum alırken bahçedeki herkes ara sıra bana bakarak alkışlıyor. Ben de gülümseyerek alkışlayıp yavaş yavaş kalabalığın arasından sıyrılırken Draco'yla birlikte bir süre eve giriyoruz. Elindeki yarım kadehi bana veriyor.

"Sidik gibi bir şampanya. Sipariş vermeden önce tadına bakmadın mı?"

Draco beni geçip yatak odasına giderken ben şampanyanın tadına bakıyorum, ama bir gariplik yok.

"Senin ağzının tadı yok. Hasta mısın?"

"Hasta gibi miyim Pansy—geçen ay aldığım Küba puroları nerede?"

Draco bütün dolabı yerle bir etmeden onu kenara çekip ben aramaya başlıyorum.

"Neden gerginsin?"

"Gergin değilim. Kahrolası puroları bul da gidelim."

Kahrolası puro kutusunu çıkarıp Draco'nun göğsüne yapıştırıyorum. "Al."

"Sana ne oldu şimdi?"

"Bir şey olmuş gibi miyim Draco? Gidelim."

Arkamı dönüp gideceken Draco bileğimi yakalayıp kolumu yerinden çıkarırcasına geri çekiyor.

"Yine kafanda bir şey mi kuruyorsun?"

"Kolumu bırak—"

"Bana cevap ver."

"Cehenneme kadar yolun var. Kolumu bırak Malfoy."

Draco kolumu bana geri atıp odadan çıktığında bileğimi ovarak aynada kendime bakıyorum.

Ne yapıyorum ben?

"Hermione elbisemin eteği—"

Herm'in yatak odasına girdiğimde elim eteğimde, gözüm karşımdaki manzarada öylece kalakalıyorum.

Hermione'nin eteği beline kadar çıkmış ve bacaklarının arasında kocam var.

Gülüyorum.

"Size iyi geceler."

Kapıyı olduğu gibi bırakıp çıkarken Draco arkamdan koşuyor. "Pansy, bekle!"

Olduğum yerde durup arkamı dönüyorum. "Evet hayatım?"

Draco evin içinde dolaşan birkaç insana bakıp yine kolumu yakalayacakken kollarımı arkamda birleştirerek ona biraz da gülümsüyorum. "Evet?"

Fısıldayarak konuşuyor:

"Olay çıkarmayacaksın değil mi?"

"Asla."

"Pansy, ciddiylim."

Ben de aynı ciddiyetle eğilip dudaklarım Draco'nun dudaklarının tam dibindeyken fısıldıyorum. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Şu anda geberip gitsen bile umrumda değil, anlıyor musun? Hermione'yi ne kadar zamandır arkamdan becerdiğin de öyle. Umarım beraber çürürsünüz."

Draco yutkunurken ben arkamı dönüp yanımdan geçen konuklara gülümseyerek yatak odasına gidiyorum. Kapıyı kapatırken ellerim titriyor. İlk yaptığım şey parmağımdaki bütün yüzükleri çıkarıp bir yere fırlatmak oluyor. Sonra ayakkabılar... Sonra elbise—saçımdaki tokalar, küpeler...

Sonunda tenime hava değebildiğinde boy aynasının karşısına geçip kendime bakıyorum. Gözlerim doluyor. Bütün vücudum titriyor. Aptalım ben. Gerizekalı. Saf.

Ağlayamıyorum bile.

Telefonum çalıyor. Annem.

İki elimle telefona sarılıp kurtarıcımla arıyormuş gibi açıyorum. "Anne?"

"Pansy biz bugün döndü—"

Annemim sesini duyduğum anda hıçkırarak ağlamaya başlıyorum, o da telefonda beni duyunca telaşlanıyor.

"Pansy—bebeğim neler oluyor? İyi misin? Pansy, kızım konuş!"

"Anne beni al buradan, lütfen..."

"Ah bebeğim—geliyorum. Hemen geliyorum! Canım yavrum, ağlama."

Telefon kapanınca sarsılarak yere çöküp ciğerlerim sızlayana kadar ağlıyorum. Kulaklarım uğulduyor, nefesim kesiliyor, ama duramıyorum. İçimde ne kadar zehir varsa akıtıyorum. Canım o kadar yanıyor ki...

“Çekil! Çekil yolumdan pislik herif!”

Annem bir yandan beni çekestirip diğer taraftan Draco’yu tüm gücüyle iterek kapının önünde hazır bekleyen hizmetçilerin elinden bavulumu kapıyor. Biraz ilerde bizi izleyen Hermione boynu bükük, olduğu pislik gibi zavallı görünüyorken annem beni çektiğinde tekrar önüme dönüyorum.

Arabaya bindiğimizde annem camı sonuna kadar açıp avazı çıktığı kadar bağıyor. “Utaniyorum sizden—hepinizden! Bir daha kızımı arama, yoluna çıkma! Sakın!”

Araba sarsılarak bahçeden çıkıp yola girdiğinde annem elini bana uzatıyor. “İyi misin bebeğim?”

“Değilim. Hermione, anne. Onunla yatıyor, benim evimde.”

Yine ağlamaklı olunca annem elimi sıkıyor. “Geçti Pansy, geçti...”

“Özür dilerim anne.”

“Ne için? Sen ne yaptın ki?”

“Sizi de ortada bıraktım—”

“Sakın Pansy.”

Annem başka bir şey söylemeden yola bakmaya devam edince ben de sesimi çıkarmıyorum. Bir süre sessizce giderken şehir dışına çıkan tabelayı gördüğümde kaşlarımı çatarak anneme dönüyorum. “Nereye gidiyoruz?”

Annem gülümsüyor. “Seni aslında bunun için aramıştım. Baban sabahı bekle dedi, ama her şey olacağına varıyor işte.”

“Neyi sabaha beklet dedi? Neredeydiniz siz?”

O sırada arabanın telefonu çalınca annem açmamı işaret ediyor. Ses verdiğimde karşıdan babamın endişeli sesi duyuluyor.

“Pansy? İyi misin?”

“İyiyim baba, çok daha iyiyim. Sen neredesin? Annem beni şehir dışına çıkarıyor.”

“Annen söylemedi mi?”

“Hayır.”

“Aferin. Sürpriz olsun. Az kaldı tatlım, gelince görüşürüz. İyisin değil mi?”

Gülümsüyorum. "İyiyim baba, görüşürüz."

Telefonu kapatırken annem heyecanla bacağımı sıkıp yola dönüyor. "Çok daha iyi olacaksın canım kızım. Hadi biraz başını koy, dinlen. Daha yolumuz var..."

Annemin sözünü dinleyip oturduğum yerde kıvrılarak başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Nereye gittiğimiz önemli değil. O evden uzak olmak bana yeter.

Hans Zimmer - Tennessee

Gözlerimi açtığımda günün ağardığını görüyorum. Annem hala araba kullanıyor, beni görünce gülümsüyor. "İyi uyudun."

"Neredeyiz?"

"Etrafına bak bakalım, tanıyacak mısın?"

Oturduğum yerde dikleşip gözlerimi ovuşturduktan sonra etrafıma bakıyorum. Görünürde hiç ev yok. Her tarafa yemyeşil düzlükler ve ayçiçeği tarlalarıyla dolu. Biraz ilerde bir göl—

"Anne!"

"Evet!"

"Büyükannemin çiftliği!"

"Bildiniz!"

İşte orada, ilerde, kavakların arasından görünen çiftlik büyükannemin. Bizim—benim...

Boynumdaki zinciri çıkarıp ucundaki kelebeği öperek anneme bakıyorum. "Ne zaman geri aldınız?"

"Geçen hafta Paris'e gitmek için yola çıktık, ama telefon geldi. Sattığımız adamlar zor durumda, çiftliği elden çıkaracaklarmış, önce bize sormak istemişler. Hemen kabul ettik."

Mutluluktan gözlerim doluyor. Arabanın bütün camlarını dibine kadar açıp temiz kokuyu içime çekiyorum. Bir yanda nemli toprak, bir yanda iğde ağaçlarının mayhoş kokusu... Her şey bıraktığım gibi. Dokunulmamış, temiz, saf...

Yine ağladığımı görünce annem uzanıp elimi tutuyor. "Geçti bebeğim..."

Geçti. Hepsi geçti. Şükürler olsun...

* * *

VIII

Ingrid Michaelson – Far Away

*I will live my life as a lobsterman's wife on an island in the blue bay.
He will take care of me, he will smell like the sea,
And close to my heart he'll always stay.*

"Turist! Turist geldi!"

Bavulumun tekerleğini girdiği çukurdan kurtarmaya çalışırken etrafımı palto ve bereler içinde çocuklar sarıyor. Hepsinin yüzlerini hatırlıyorum, ama isimlerini bilmiyorum. Bana inek sağmayı öğreten çocuk arkadaşlarına işaret ediyor ve hepsi bir elden bavulumu kaldırıp kurtarıyorlar.

"Teşekkür ederim—"

"Turist, neden geri geldin?"

"Harry'i görmeye geldim. Buralarda mı?"

Çocuklar gülüşerek başlarını sallıyor ve karlar altındaki yoldan motele doğru koşturuyorlar, ben de onları takip ediyorum. Yedi ay içinde yollar hiç değişmemiş, sadece karla kaplı oldukları için daha temizler. Evde annemler çiftliğin bahçesinde limonata içiyorken ben burada buz gibi soğukta tanımadığım bir adamı arıyorum.

Motelin önüne geldiğimde heyecanla derin bir nefes alıyorum. Ne diyeceğim? Merhaba Harry! Döndüm!

Saçmalama Pansy. İçeri gir.

Bavulu çekiştirerek kapıyı açıp içeri girdiğimde gördüğüm kalabalıkla şaşkınlığa uğruyorum. Her taraf insan dolu. Televizyon açık ve ne olduğunu bilmediğim bir müzik kanalında antik bir videoklip oynuyor. Backstreet Boys?

"Buyrun hanımefendi, Nelly'e hoş geldiniz."

Arkamdan gelen sesle dönüp kızıl saçlı, sevimli bir kız görüyorum. Gülümseyerek elini uzatıyor. "Adım Ginerva, oda mı arıyorsunuz?"

"Aslında ben motelin sahibini arıyorum, Harry Potter?"

"Mutfakta, çağırayım mı?"

“Lütfen...”

Ginerva insanların arasından sıyrılarak uzaklaşırken ben atkımı çözüp paltomun önünü açıyorum. İçerisi en son hatırladığım kadar sıcak, ama bu sefer bu istediğim bir şey.

“Ginny neden adını sormuyorsu—Pansy...”

Adımı Harry’nin sesinden duyduğumda buz keserek ona bakıyorum. Tanrıya şükür burnu yerli yerinde. Gözleri de öyle. Omuzları, kolları... Ama beni asıl kalbi ilgilendiriyor.

“Harry...”

“Ne arıyorsun burada?”

“Seni arıyordum, buldum.”

Bir an duruyor, sonra gülümseyerek ellerini beline koyuyor. “Yalnız mısın?”

“Son derece yalnızım Potter.”

“Güzel. Soyun.”

“Şimdi, hemen mi?”

Harry gülerek arkasını dönüyor ve mutfağa girip gözden kayboluyorken ben üzerimden dev gibi bir yük kalkmışçasına hafif hissediyorum. Ginerva gelip bavulumu önümden alıyor. “Paltonuzu da alayım mı?”

“Hayır Ginerva—”

“Ginny. Ginerva büyükannem olur.”

Ben gülerken Ginny beni elimden tutup odaların olduğu koridora çeğiştiriyor. Döndüm. Evimdeyim.

“Çok güzel oldu Libby. Aynaya bakmak ister misin?”

Küçük kız başını sallayınca kolyelerin arasında kalmış ufak aynayı çıkarıp ona tutuyorum. Boynundaki kolyenin ucunda sarkan kelebeği okşayarak kıkırdıyor, sonra da annesine dönüyor. “Anne, çok güzel, alalım mı?”

Annesi kızının saçlarını okşayarak bana bakıyor ve cüzdanından yabancı paraları çıkarıp gösteriyor. “Euro kabul ediyor musunuz?”

“Tabii...”

Kadın parayı veriyor ve ikisi birlikte mutlu mesut karlı güne çıkıp uzaklaşıyorlar. Dükkanın boş kalmasını fırsat bilen kollar belime dolanınca gülümseyerek başımı arkaya bırakıyorum. “Kapatalım mı?”

“Öpüşecek miyiz?”

“Daha neler neler yapacağız Potter...”

Harry sırtarak beni bırakıyor ve takı dükkanımın kapısını kapatarak üzerindeki tabelayı kapalı yüzüne çevirip bana dönüyor. “Evet, anlat bakalım ne yapacağız?”

“Panjurlar?”

Harry uzanıp kapıdaki panjuru da tek seferde çekip kapatıyor. Karanlık dükkanda kazağımı çıkarıp Harry’e atıyorum, havada yakalıyor. Sonra botlar, pantolon, sütyen—

“Onu ben çıkaracağım, gel buraya.”

Harry tezgahın etrafından fişek gibi dolaşıp beni kucağına alırken gülüyorum. Arka odaya götüreceğini düşünürken o beni tezgaha oturtup kendi kazağını çıkarıyor. Sonra kemer, sonra düğmeler...

Tekrar bana uzandığında gülüşmeyi bırakıp sevişmeye geçiyoruz.

Ve daha neler neler...

SON